

GYŪJTENI! • GYŪJTENI! • GYŪJTENI!

Lapzártáig nyolc olyan képviselőjelöltünk volt, aki már leadta az illetékes önkormányzatnak az összegyűjtött kopogtatócédulákat. Ugyancsak a lapzártáig eladott állapotnak felel meg az az információ, hogy további tíz jelöltünk már összegyűjtötte a cédulákat, de még nem adták le. Reméljük, hogy most már óráról órára változni fog a helyzet, és újabb és újabb jelöltekkel gyarapodunk.

Haladunk, de nagyon lassan! Most, már március eleje lévén, veszedelmesen lassan. Még van egy kis időnk, március 17-éig, de egyre kevesebb, és az idő előrehaladtával egyre nehezebb minden egyes cédula megszerzése.

Itt az ideje, hogy minden párttagunk megrázza magát, félretegyen mindent, és áldozza minden idejét a kopogtatócédula-gyűjtésnek. Nincsenek csodák és nincsenek különleges receptek. Ahol dolgoznak, ott van is eredmény. Lehet, hogy lassabban, mint korábban, lehet, hogy kínszenvedéssel, de van! Ahol nagy viták folynak a tőkés rendszerről, ahol folyik az okoskodás, hogy hogyan kellene csinálni, ott nem megy. Vannak, akik arra panaszkodnak, hogy nincs már cédula, úgymond, a nagyok mindent összeszedtek. Lehet ilyen érzésünk, de ez nem igaz. Van cédula, igaz, nagyobb türelem, sokkal nagyobb kitartás kell az összegyűjtéséhez. Sokan belefáradnak az első kudarc után. Az a sikeres, aki képes túlélni az első, a második, sőt a harmadik kudarcot is. Akkor szinte biztosan megcsillan a siker.

Sokan azzal áltatják magukat, hogy majd az országos listán érünk el eredményt, nem számít, ha itt vagy ott nincs jelölt. Ébredjünk, drága elvtársak! Az országos listára nem lehet közvetlenül szavazni. Az országos listára az a szavazat megy, amelyet a megyei, budapesti listákra leadnak. Ha valamelyik megyében nem állítjuk meg a Munkáspárt területi listáját, ott nem lehet a Munkáspártra szavazni. Ne filozofálgassunk, hanem gyűjtsünk!

Sok tagunk egyáltalán nem gyűjt, vagy csak ímmel-ámmal. Nem gyűjt, pedig gyűjthetne. Elvtársak, ez így nem megy! Nekünk, a Munkáspártnak senki sem gyűjt, senki sem segít a pártok közül csak a Munkáspárt tagsága teremtheti meg az indulás feltételeit. Egyes elvtársaink, úgy tűnik, nincsenek tisztában azzal, hogy milyen súlyos helyzetbe kerülhetünk, ha nem lesz lista Budapesten vagy Pest megyében. A budapestiek a múlt heti megbeszélés után egy kicsit összeszedték magukat. Összeszedték, de nem eléggé. Pest megye te-

hetetlensége és szervezetlensége 1990-ben már egyszer elvezetett oda, hogy nem volt megyei lista, és nem is jutottunk be a parlamentbe. Most újra ez a veszély fenyeget! Ha nem gyorsítunk az ütemen, ha nem töltünk minden időt az utcán, kifutunk az időből. A Munkáspárt sok ezer tagja elvárja a budapestiektől és a Pest megyeiektől, hogy szedjék össze magukat.

Mi a tennivaló? Először, azok a megyék, ahol már adottak a feltételek a listaállításához, azonnal jelentkeznek be. Ne húzzák a beadást, mindannyian vágyunk az első listák okozta közös öröme. Ha megvan a kellő számú megyei lista, bejelenthetjük az országos listát.

Másodszor, minden más megyében koncentráljuk az erőket arra a néhány kerületre, amely szükséges a listához. A gyengébb területeken már ne gyűjtsünk, a tagjainkat, a pénzügyi forrásokat vigyük át oda, ahol van esély.

Harmadszor, mindenütt másutt egy feladatunk van: gyűjteni, gyűjteni, gyűjteni! Nem szavakban, hanem tettekben, alárendelve mindent ennek a célnak. Gondoljunk végig: megkerestünk minden rokont? Elkértük a gyerekeinktől? Elmentünk minden szomszédhoz? Felhívtunk minden régi ismerőst? Végigjártuk a területet?

Negyedszer, hívjuk össze mindenütt a tagjainkat, és döbbsentsük rá őket, hogy a párt létéről van szó. Most nem a barikádon küzdünk, nem az illegalitás viszonyai között, most nem 1945-öt és nem is 1956-ot éljük. Most „csak” egy választáson kell részt vennünk. De tudnunk kell: itt és most ez a tőke elleni osztályharc fő területe. Itt és most kell megmutatnunk, hogy fegyvelmezt, mindenre elszánt kommunis-ták vagyunk. Itt és most kell felelősséggel felhasználni a párt nehezen összegyűjtött pénzét! Itt és most kell bizonyítanunk, hogy harcosok vagyunk, akik, ha kell, mindent képesek félretenni, szabad időt, unokát, családot, hobbit, és képesek a munkásságért, a dolgozókért, kommunista eszméinkért nem csak küzdeni, de az utcákat járva kopogtatócédulákat is gyűjteni.

Thürmer Gyula

**Ők már hivatalos jelöltek!
Gratulálunk!**

Szilágyi András
Jász-Nagykun-Szolnok

Szabó Lászlóné
Nógrád

Szabó Jenőné
Csongrád

Szádvány Gyula
Borsod

Tóth István
Komárom-Esztergom

Németh Jánosné
Békés

Havasi László
Baranya

Kiss János
Békés

7. Csökkentsék a nyugdíjkorhatárt 55 évre a nőknél, 60 évre a férfiaknál!

A Munkáspárt
12 pontja a
parlamentari
választásokra

8. Emberhez méltó lakást mindenkinek!

MAGYAR GONDOK

Vészhelyzet, széthúzás, katasztrófa

Az asszonyok zokogtak. Mindenük odalett. A vályogház mint a kártyavár, úgy omlott össze az egyre emelkedő vízben. És a férfiak sem találták a helyüket. Egyik nap még volt otthonuk, ám másnapra már csak egy nagy kupac sár állt a helyén.

„Szegény embert még az ág is húzza.” Mert az olcsó vályog szárított sártéglái bizony nem bírnak el sok nedvességet, és szinte elolvadnak az árban. Ezek az épületek omlanak össze legelőször, míg a téglából vagy a kőből épült házak úgy-ahogy bírják a nedvességet. Legalábbis egy darabig. Ám a víz csak jön, és egyre emelkedik...

Katasztrófák veszélye

Jelenleg már száznyolcvanhárom hektárnyi területen áll a belvív az országban. Főleg keleten és az Alföldön. Ez több mint három Budapest nagyságú terület. De a fővárost sem kíméli ám a víz, egyes pesti kerületekben is meg kellett már tenni az első belvízvédelmi intézkedéseket.

Az eső, a hó pedig csak esik. És az Alpokban meg a Kárpátokban még el sem kezdődött a tavaszi olvadás. Bajorországban, a Duna felső vízgyűjtő területén rekord meny-

nyiségű, két méteres(!) hó esett.

És ez csak a víz okozta baj, mely fenyegeti az országot. De aki jobban körülnéz, az észreveheti, hogy mind itthon, mind pedig az egész világon többszörös vészhelyzet van! A víz-vel együtt a járványveszély került most még előtérbe. A madárinfluenzától hangos a média, s bár a járvány legfőképpen csak a vadmadarakat sújtja (legalábbis egyelőre), ám elterjedése esetén komoly pusztítást okozhat haszonállataink között, óriási gazdasági károkat okozva. Nem szabad elfelejteni azt sem, hogy az első világháború

után pusztító „spanyol nátha”, mely több millió ember halálát okozta, a madárinfluenza egyik mutációja volt.

Bár jelenleg a madárinfluenza eddigi variációja a H5N1 az egész világon eddig „csak” száz embert pusztított el, a veszély valós lehet. Ugyanakkor nem szabad felngyítani, rémületet kelteni, és a félelmet profittá változtatni sem!

Kevesebbet beszélnek az állatokat sújtó másik járványról, a sertéspestisről, amely nem csak a vaddisznókat, hanem már a házisertéseket is pusztítja. Igaz, ez Magyarországon még nincs jelen, ám nem messze a határtól, a felvidéken, Szlovákiában már küzdenek ellene.

Aztán szinte elfelejtette a média a csendben lappangó kergemarhakórt, pedig az is itt van még Közép-Európában. Időről időre érkezik róla jelentés, s a veszélye még mindig valós. Én még emlékszem

Nagy-Britannia elborzasztó és lehangoló látványára az ottani járvány idején. Akár a közép-korban a pestis. Mindenütt fertőtlenítő tüzek égtek. Füst és dögök.

Néha már az az érzésem, hogy az ilyen és a hasonló járványok, s katasztrófák az árai annak, amelyeket az emberiségnek meg kell fizetnie a túlfeltett civilizációjáért.

Széthúzni bűn

Pedig az emberek jó része nem igazán civilizált. Akkor is küzdenek és viaskodnak egymással, amikor természeti katasztrófák és válságok fenyegetik a hazájukat, otthonukat. Sőt! Némelyek ilyenkor még agresszívabbak lesznek. Döbbenetes széthúzást gerjesztve, amely még jobban elmélyíti a válsághelyzetet.

(Folytatás a 2. oldalon)

EZ TÖRTÉNT a nagyvilágban

Február 22.

Az évtized végéig 29 új atomerőmű építését kezdik meg az USA-ban. Bush elnök szerint erősíteni kell az Egyesült Államok energetikai biztonságát és csökkenteni kell függőségét az „instabil kormányú” országok energiaforrásaitól. Amerikában jelenleg 104 atomerőmű termel áramot, és harminc éve nem épült új nukleáris erőmű.

Február 23.

Ismeretlenek felrobbantották a Bagdadtól északra fekvő Szamarra városában a síiták egyik legszentebb helyét, az Arany-mecsetet (képünkön). Ezek után egész Irakban elszabadultak az indulatok. A síiták 27 szunnita mecsetet rohtak meg Bagdadban, tízezrek tüntettek országsszer- te. Újra vallási és polgárháború fenyeget.

Február 24.

Az Európai Bizottság jelentése szerint a nők foglalkoztatási aránya Európa-szerte 55,7 százalék (a férfiaké 15 százalékponttal nagyobb), és a nőknek csupán tíz százaléka tölt be vezető pozíciót EU-nagyvállalat élén. A nők nagy része az oktatásban, az egészségügyben vagy a köz- igazgatásban tevékenykedik, és tizenöt százalékkal kevesebbet keresnek, mint a férfiak.

Február 25.

Dél-Dakota az USA első olyan tagállama, ahol teljesen betiltották az abortuszt. A terhességmegszakítást az új törvény akkor sem engedélyezi, ha erőszak következtében lett valaki állapotos, vagy ha az anya élete forog veszélyben. Hamarosan hasonló szabályozás lép életbe öt másik tagállamban is. Egyben arra is törekszenek, hogy rábírák a legfelsőbb bíróságot az 1973-as, az abortuszt legálizáló törvény felülvizsgálatára.

Február 26.

Befejeződött a XX. téli olimpia Torinóban. Tizenöt sportágban nyolcvan ország 2617 versenyzője állt rajthoz, huszonhat nemzet szerzett érmet, tizenkilenc aranyat. A nemes versengést újfent beárykolták a doppingügycik. Bár a NOB ellenőrei minden mintát negatívnak értékelték, a házkutatás során doppingkészítményeket és elhasznált fecskendőket találtak az osztrák sportolók szállásán.

Február 27.

Nigéria után a szomszédos Nigerben is megjelent a madárinfluenza Afrikában. Félő, hogy a mezőgazdaság alacsony színvonal és az állattenyésztés rossz higiéniai körülményei miatt a kontinensen a betegség gyorsan járványos méreteket ölthet. Az Európai Unió felajánlotta segítségét a kór elleni küzdelemhez.

Február 28.

Lemond tisztségéről Mahmud Abbasz palesztin elnök, amennyiben a választásokon nyertes Hamasz radikális mozgalom miatt nem folytatódna a béketárgyalások Izraellel. Izmail Hanija leendő palesztin miniszterelnök szerint az új palesztin kormány Izrael állam elismerésére készül, de csak abban az esetben, ha Izrael is elismeri a palesztinok jogait.

● **Tabajdi Csaba**, az Európai Parlament Külügyi Bizottságának a tagja a strasbourg-i parlament plenáris ülésén elhangzott felszólalásában *Koszovóval* foglalkozott. Hangsúlyozta, hogy a tartomány státusának a jövője „meghatározó hatással lesz a nyugat-balkáni helyzetre és európai perspektívájára”. A szocialista képviselő szerint „ha a nemzetközi közösség megadja Koszovónak az elszakadás, a függetlenség jogát, miért kapja meg az egész területet, még a szerbek által lakott részeket is?” *„Miért zárják ki eleve a megosztás lehetőségét? Miért jutalmazták az albánokat és büntették a szerbeket? Tabajdi arra is figyelmeztetett: ha Koszovó státusát nem ésszerű kompromisszumokkal, a két közösség érdekeire való tekintettel oldjuk meg, az destabilizálhatja Szerbiát, Macedóniát, Bosznia-Hercegovinát, és láncreakciót indíthat el más térségekben is.*

● Brüsszeli jelentések szerint a 2007–2013-as időszakra az *EU befagyasztja* az egészség- és fogyasztóvédelemre, a kulturális valamint az ifjúsági célokra fordítható költségeket. Az Európai Bizottság javaslata 2006-hoz képest hét évre egy- két százalékos növekedést irányoz elő e területekre, ami a kiadások átmeneti csökkentését jelenti. *José Manuel Barroso*, az EB elnöke az Európai Parlament elnökéhez, *Josep Borrell*hez írt levelében jelezte, hogy a nehezen igazolható *megszórások akkor tör- ténnek, amikor újabb államok készülnek a csatlakozásra*. A szociális célokra fordítható ki-

A huszonötök Európájából jelentjük

adások – a munkahelyteremtést is beleértve – várhatóan 14 százalékkal fognak csökkeni. Az *alkudozás az EP és az EB között tovább folyik, de a lehetőségek korlátozottak*. A parlament eredeti javaslata a 2007–2013-as időszakra 974,8 milliárd, a bizottságé 994,3 milliárd euró volt, de az állam- és kormányfők decemberi csúcsértekezlete csak 862,368 milliárd eurót hagyott jóvá. Az EB ugyanakkor 200 milliárdról 700 milliárdra akarja növelni a „rugalmasan felhasználható” keretet és 99 milliárdról 160 milliárd euróra „a közös külpolitika valamint a biztonság” céljaira fordítható összeget. A kutatás-fejlesztés előirányzata 2013-ra 75 százalékkal, 8,851 milliárd euróra növekedne, a vidékfejlesztés pedig az ideje 10,544 milliárdról 9,253 milliárd euróra csökkenne. *A Magyarország számára előirányzott 22,6 milliárd euró várhatóan nem fog változni*. Dalia Grybauskaitė költségvetési biztos azt mondta, hogy a büdzsét az EP-nek legkésőbb áprilisban el kellene fogadnia, mert ellenkező esetben „a hitelességünkkel és a bővítés hatékonyságával játszunk”.

● A német kereszténydemokrata-szociáldemokrata kormánykoalíció elkészítette a *ta- karékosági csomagtervet*. Az elképzelések szerint a jelenlegi 3,4 százalékos költségvetési hiányt 2008-ra 1,5 százalékra akarják csökkenteni, a gazdaság növekedése pedig a tavalyi 0,9 százalékkal szemben 2009-ig átlagosan évi 1,5 százalékkal növekedne. A 2006-ra tervezett 38 milliárd eurós hiány azonban magasabb a stabilitási paktumban előírt három százaléknál. *Peter Steinbrück* gazdasági miniszter szerint a *közkidások csökkentésével és az adók növelésével* 117 milliárd eurót lehetne megtakarítani 2009 végéig.

Nagy felháborodás fogadta az *áfnak a jövő évtől 16-ról 19 százalékra való tervezett emelését*, ami mintegy 20-23 milliárd eurót jelentene. A „reformok” között szerepel a vá- rosi közlekedés támogatásának, valamint az éjszakai és az ünnepnapokon végzett munka adókedvezményének a csökkentése is.

A *Berliner Zeitung* közölte, hogy a kormány tervezi a hat eurós nettó *minimál órabér bevezetését*. Központi szabályozás hiányában a bérek gyakran nem elégségesek a még elviselhető életfeltételek biztosításához. A DGB szakszervezeti szövetség viszont 7,5 eurós minimál órabért (950 euró havibért) javasol, ami megfelel a francia és a brit gyakorlatnak. A szakszervezetek szerint a berlini vendéglátóiparban 2002 óta nem kötöttek bért megállapodást, és a dolgozók nettó átlag órabére nem éri el a hét eurót.

● A német közszolgálati alkalmazottak szakszervezete, a *Ver.Di* által kezdeményezett *sztrájk már negyedik hetébe lépett*. A dolgozók tiltakoznak az 1,1 milliárd személyt érintő 13. havi fizetés módosítása és a munkahétnék kompenzáció nélküli 38,5 órától 40 órára való emelése ellen. A munkabeszüntetésben *egymást váltva mintegy negyvenezer közalkalmazott, kórházi dolgozó és más szektorok munkavállalói vesznek részt*. Várható, hogy a gépipari szakszervezet, az IG Metall is országos sztrájkot kezdeményez, mivel ötszázalékos béremelési követelésük- ből csak három százalékot sikerült elfogadtatni.

A növekvő munkanélküliség és a nyugdíjazások miatt a DGB-hez tartozó szakszervezeti szövetségek taglétszáma folyamatosan csökken. A kilencvenes évek elején még közel tizenkétfélmillió tagjuk volt, jelenleg csak 6,8 millió. Új je-

lenség viszont a *fiatalok töme- ges belépése* az érdekvédelmi szervezetekbe, ami összefügg a fokozódó bérrharccal. A politikai feltételek is megváltoztak, mivel a szakszervezeteknek korábban egyetlen parlamenti partnere volt, a szociáldemokrata SPD. A Gerhard Schröder volt kancellár által kezdeményezett „Agenda 2010” reformcsomag elutasítása miatt azonban a kapcsolatok feszülte váltak. Az ellenzéki szakszervezeti vezetők által támogatott *Baloldali Párt* színre lépésével viszont az SPD monopóliumhelyzete megszűnt.

● Az EuObserver jelentése szerint Brüsszelben ismét napirendre került *Szlovénia kivételével az új tagállamokat és Görögországot érintő amerikai vízumkötelezettség*. Az EB szerint ezért „*aszimmetrikus helyzet alakult ki az USA-val, Kanadával és Ausztráliával*”. A tagállamok belügyminisztereinek a napokban tartott tanácskozáson elfogadott nyilatkozata hangsúlyozta, hogy „intézkedéseket is lehet alkalmazni olyan országokkal szemben, amelyekkel a teljes, kölcsönös vízummentesség nem jött létre”. A washingtoni külügyminisztérium képviselője viszont azt hangsúlyozta, hogy az amerikai előírások teljesítésének a függvényében az egyes államokkal külön megállapodást kívánnak kötni. Vízummentességet elvileg csak olyan országok polgárai kaphatnak, ahol az elutasított kérelmek száma nem haladja meg a három százalékot. Az EB szóvivője kijelentette, hogy „szeretnénk világosan látni az új tagállamokkal szemben támasztott amerikai követelményeket”. *„Elfogadtuk az útlevelek kiállítására vonatkozó biztonsági igényeket, de viszonzásul az USA nem járult hozzá a vízummentességhez”.*

– Munkatársunktól

MAGYAR GONDOK

Vészhelyzet, széthúzás, katasztrófa

(Folytatás az 1. oldalról)

Hiszen jónéhány természeti katasztrófa után a közvetett oka az ember maga. A szokatlan időjárási jelenségek, a hatalmas viharok vagy a mérsékelt égövön megjelenő erős hőmérsékleti szélsőségek mind-mind a globális felmelegedésre vezethetők vissza. A felmelegedés pedig nem mára, mint a túlzott civilizációs és ipari fejlődés. Melynek motorja nem más, mint a túlfejlett profitéhség.

És akkor itt az ideje, hogy szóljunk a sokszor az összes vészhelyzet összességéül jelentkező társadalmi katasztrófákról, amelyek megint csak a túlzott profitéhség okoz. A most is dúló háborúk és a terrorizmus, melynél borzalmasabb hadviselési mód ritkán akadt a történelemben. De azért akadt. Nem is egy, és nem is olyan régen.

Am nem csak a fent említett két ok jelenthet komoly veszélyt a meglévő rendszerekre. Hanem a népi elégedetlenség és a társadalmi robbanás veszélye is. Az egész Európai Unióban, de főleg keleten. A szegénység, a nyomor, a munkanélküliség, a kilátástalanság egyre inkább

előtérbe vetíti azt a mondatot, mellyel Lenin biztatta a forradalmárokat: „Nem veszthettek mást, csak a láncaitokat!”

Nos, amikor ilyen válságok, természeti, egészségügyi és társadalmi katasztrófák fenyegetik a világot és a saját országunkat is, felvetődnek olyan lényeges kérdések, amelyek már emberileg kérdőjelezik meg az uralkodó osztály viselkedését.

Leegyszerűsítve: vajon illik-e és erkölcsös-e még a minél nagyobb profit megszerzésével foglalkozni, és pompával körbevenni önmagukat, miközben a környezetükben eluralkodik a válsághelyzet? És vajon hányan fogadják el közülük azt a mondatot, mely így szól: „A pénz igazából csak arra való, hogy megéljen az ember. A többi fölösleges flanc!” – És ez nem egy európai mondat. Még csak nem is kommunista. Hanem amerikai.

A felső rétegek felelőtlensége és széthúzása rányomja bélyegét az egész társadalomra. Természetesen Magyarországon is. Mert az üzletbereknek legalább annyi felelősségük van a társadalmi válsághelyzetek kialakulásában, mint a politikusoknak. Nem kell mindent a politikusokra fogni!

Persze, amíg a politikusok egymással harcolnak, mint most a választási kampány idején is, azaz továbbra is csak a tőke gyarapszik! Mert a küzdelem, a harc és a rombolás a leggátlástalanabb tőkéseknek mindig üzleti lehetőséget jelent. Ennek legkirívóbb példája az az ominózus cipőüzlet, amikor a cipőgyárosok az első világháborúban papírtal- pú bakancsokat adtak el a Monarchia hadseregének, méregdrágán.

És ez ma sincs másképp. Csak a módszerek finomodtak. (Ha ugyan finomodtak.) De a felelőtlenség ugyanaz. Vajon megváltozik ez valaha? Egy társadalmi robbanásban mindenképpen. Am az nem lesz-e túl nagy ár ezért?

Összefogni kötelesség

Ezt megelőzve az uralkodó osztály rá tudná-e venni önmagát vagy egyes társait a nagyobb felelősségtudatra? Akár retorziók árán is. Mert eddig még egyetlen üzemtombolást vagy munkaadót sem vontak felelősségre azért, mert családok életének száját tette tönkre. Hiszen ezt okozza az a tény, amikor a dolgozók például nem kapnak fizetést,

vagy elbocsátják őket. Vagy pedig a vállalat egyszerűen csődbe megy.

Pedig az ilyesfajta számonkéréseknek bizony lassan eljön az ideje.

Magyarországon a növekvő társadalmi vészhelyzet legfrissebb és legerősebb jele az, hogy már napok alatt is összeomlanak családok. Ahol eddig látszólag semmi probléma nem volt, viszonylag jól éltek, mindenki autót járt, papa, mama s a két nagyobb gyerek is – egyszer csak összedől az egész életük. Néhány nap alatt.

Például azzal kezdődik, hogy váratlanul az összes autó tönkre- megy, majd a hitelezők és a végrehajtó megkaparintják az ingatlant, a családfő agyvérzést kap, a nagyobbik gyerek a pszichiátriára kerül, az anya idegileg kikészül, és kész a teljes csőd.

„Miért pont velünk történt ez?” – hajtogatják kétségbeesetten, és nem látnak semmi kiutat ebből a kátyúból. És az esetek nagy részében nem is nagyon léteznek.

Am nem váratlanul történnek ezek a családi katasztrófák, az előjelek már évekkal ezelőtt megmutatkoznak. Az autót

A gazdák szerint felesleges új terménytárolók építése

A Szolnoktól húsz kilométerre található Törökszentmiklóson nemrég a mezőgazdaság jelenlegi feladatairól tartottak tanácskozást, s a jelenlévők elsősorban azt vitatták meg, hogy mi legyen a gabonafelesleggel, s szükség-e új terménytárolókat létesíteni.

Az eseményen részt vevő Békés, Heves, Borsod-Abaúj-Zemplén, Nógrád és Jász-Nagykun-Szolnok megye gabonartárolással foglalkozó gazdái – miközben hallgatták a referátumokat – gyakran összenéztek, mert furcsállták, hogy a két szakembernek teljesen más az álláspontja. Dr. Rieger László, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal intervenció igazgatóságának vezetője elmondta, hogy tavalyelőtt és a múlt évben gondot okozott a rekordmennyiségű búza és kukorica tárolása, mert nem volt elegendő raktár. Ezért szerinte most elsőrendű feladat a síktároló- és silóberuházások megkezdése azért is, mert az egyre nehezebben értékesíthető terménytöbblet miatt évek múlva megterül a befektetési összeg.

Makay György, az Országos Gabonaszövetség titkára szerint viszont nincs szükség több magtárolóra, mert egyrészt az unió előbb-utóbb korlátozza a magyar gabonatermelést, másrészt a búza, a kukorica hosszú idejű raktározása minőségi romlást idéz elő, s ez nagy kárt okoz a gabonartárolóknak. A magyar gazdák hátrányainál maradva a titkár bírálta a brüsszeli döntést, miszerint a spanyol és a portugál piacot nem a magyar terményfelesleggel elégítik ki, hanem amerikai és argentin gabonával.

A tanácskozáson elhangzott, hogy hazánkban az uniós tagság óta intervenció növényé vált a kukorica, ugyanis tavaly ősszel a 2,8 millió tonnás uniós készletről 2,2 millió tonna hazai ter-

mék volt. A felajánlott 3,9 millió tonna magyar gabonából 1,1 millió tonna a búza és 2,5 millió tonna a kukorica. A gazdálkodók szerint az idei aratás előtt több mint tízmillió tonna gabona is raktáron lehet, s nem célszerű újabb tárolókat létesíteni, mert ha nem lesz rekordtermés, kifogy a magtárakból a sok millió tonnányi készlet.

A konferencián természetesen nem döntöttek a kérdésben, s ajánlás sem fogalmazódott meg a terménytárolókkal kapcsolatban. De a tanácskozás után a gazdák jelentős része együtt maradt, s beszélgettek. Többen kifogásolták Gráf József miniszternek azt az elképzelését, miszerint 700-800 ezer hektárt célszerű lenne kivonni a hagyományos gabonatermesztésből, s ezen a területen megújuló energianövények kapnának helyet. Vagyis az agrártárca arra ösztönzi a gazdákat, hogy gabona helyett fűtőanyagot termesszenek. Az egyik gazda humorosan megjegyezte, hogy a miniszter sem energianövényből, hanem búzából süttött kenyeret eszik, ezért a magyar embereket ne keserítse ilyen tőrhetetlen ötletekkel.

Tarnai László

JOBBDALI BALFOGÁS

Amikor a legnagyobb ellenzéki párt nemzeti petíciójáról tudomást szereztem anno, azt mondtam magamban, jobboldali balfogás. Nem az volt meglepő számomra, hogy egy párt élt a hatalom gyakorlóhoz intézendő kérés jogával az állampolgárok helyett, hanem a „Munka, otthon, biztonság!” jogosulстваkat olyan pártkorifeusok követelték a rendszerváltás legkiszolgáltatottabbjai számára, akik a tömegnyomorgató kapitalizmus hazai restaurációjának élharcosai voltak.

A polgári párt illetékesei igen-igen elrugaszkodtak a jelzett három jogosultság mindenkire vonatkoztatott deklarálásával. Akarva-akaratlan a szocialista társadalmi rendszerben érvényesült alkotmányos jogosultságokat ültették át a mostani, gyalázatos tőkés állapotokra. S ezzel olyan outsider társaságnak tüntették fel magukat, melynek tagjai anélkül hangoztatnak valamit, hogy kellően fontolóra vennék.

Azért hozom ezt napjainkban szóba, mert a jelzett petíció megfogalmazói tovább etetik az állampolgárokat különféle – baloldaliságra jellemző – szellemi kajával, melyre csak a szocializmus létjogosultságát hirdető s a tőkés kizsákmányolást kifogásoló pártoknak lehetne jogosítványa. Sokan emlékszünk még az „átkos” gyanánt mőszerolt politikai érára, melyben a munkához való alkotmányos jog mellett ténylegesen biztosított munkát a dolgozók számára. Otthonteremtésre pedig mindazoknak lehetősége volt, akik építeni akartak. Mégpedig három százalékos változtatlan kamathitelekkel. Az a politikai rendszer biztonsgot szavatolt mind a jog, mind a közállapotok területén.

Ezzel szemben meglehetősen foghíjas a jogbiztonság manapság. Mind gyakrabban tapasztalunk olyan törekvéseket, amikor a jogalkalmazó szer-

vek, intézmények külön érdekek és elvárások szerint értelmezik és alkalmazzák a vonatkozó törvényi tényállások rendelkezéseit. A közbiztonság elégtelen voltát pedig – lopások, sikkasztások, korrupciós ügyletek és más bűncselekmények növekedése mellett – az jelzi szakemberekön, hogy az emberek sötétedés után jószerivel csak saját otthonukban érzik biztonságban magukat.

A kapitalizmusban éppen ezért csak és kizárólag feltételek módjában illene a legfontosabb állampolgári jogosultságokat követelni. Eképpen: mindenkinek joga lenne a munkához, joga lenne az otthonteremtéshez, joga lenne a biztonsághoz. Ehhez ugyanis sajnos sokaknak nincs s ezután sem lesz törvény adta joga. Nem azért van így, mert a szocialista oldal birtokolja a hatalmat. A nagyobbik ellenzéki párt regnálása esetén sem volna másként. Ez az állapot, mármint a tömeges (százazreket érintő krónikus) munkanélküliség, a hajléktalanok létszámának százszoros nagyságrend fölé emelkedése, a partatlan demokrácia jelszavával szabadon kiteljesedő bűnözés elkerülhetetlen velejárói a tőkés termelési módnak.

Mind a parlamenti, mind a parlamenten kívüli tevékenykedő pártok tagsága, no meg a pártion kívüli többség is tudomásul vehetné végre, hogy amelyik gazdasági formációban eszközszerre kárhözhatják a dolgozókat, ott kizárólag annak függvényében részesülnek megbecsülésben, hogy termelési tényezőkként mennyi profitot termelnek kenyéradóiknak. Emberi mivoltukban teljesen kiszolgáltatottak, állampolgári jogaik erősen korlátozottak, hiszen berrabszolgák; ennélfogva rettegniük kell, hogy munkáltatójuk profitelvárásainak nem teljesülése esetén márhol holnapra lapátra kerülhetnek. Azt is látniuk kellene, hogy a kapitalista rendszerben – bármilyen szinten viselő polgári erő kerüljön hatalomra –, a társadalom tagjainak nagy többsége szegény és minden tekintetben kiszolgáltatott marad.

A tőke érdekében ügyködő politikai szervezetek bármilyen szociális tartalmú petíciót fogalmaznak meg, ígéreteik többsége jámbor óhajok eszköztárában végzi. A polgári kormányok (ide értve a baloldali kozmetikázott szocialistákat és azok liberális kommisszárait is) ígéreteit olyanok agyalják ki, akik vagy nem ismerik eléggé a tőkés rendszer természetét, vagy ismerik, de céltudatosan hallgatnak róla, mert úgy vélik, hogy tömegámítás függvényében bármennyi blőd szöveg deklarálása megengedett.

Dr. Südi Bertalan

KÉPVISELŐTÍPUSOK: A FELEDÉKENY

Te jó ég! Elfelejtettem, hogy hová kell ülnöm!

például mind használtan vették, alig költöttek rá, mert nem volt rá pénzük. Bármint vettek, csakis részletre voltak képesek elintézni, mert egyre kevésbé volt egyszerre a kezükben annyi pénz, hogy egy mosógépet, hűtőszekrényt vagy akár egy televíziót is egészben ki tudjanak fizetni.

Mind rosszabbul kerestek, és a hiteleket egyre nehezebben és a végén már egyáltalán nem tudták fizetni. És mivel a végrehajtás már minden esetben az adós ingatlanára helyezi a hangsúlyt, így jelent meg a fejkül fölött a hajléktalanná válás veszélye.

És hát melyik családfő tudja ezt a bajt ép ésszel elviselni? És melyik ifjúember veszéli át azokat az éveket pszichikai károsodás nélkül, amikor szinte állatként dolgozik három munkahelyen, nem alszik, nem eszik, és a végén a nagy semmi a jutalma?

Nos igen. A középosztály maradvékai voltak ők, az utolsó mohikánok. De az ország élhetőségét ezekből az egyéni és családi tragédiákból lehet megítélni igazán.

Ahogy Lenin is mondta: „A lánc erősségét mindig a leggyengébb láncszem határozza meg.”

Felelős embereknek, felelős politikusoknak az a kötelességük, hogy a népet kivezessék ezekből a válsághelyzetekből. Amelyek bőven sújtanak mindenkit. Az

egyes embereket és az egész társadalmat is.

A természeti, az egészségügyi és a társadalmi vészhelyzetek mind-mind komoly szenvedést okoznak a népnek. A felelős döntéshozóknak pedig csökkenteni kell a nép szenvedését, és meg kell előzni a széthúzást.

Sőt! Össze kell fogni, mert csak úgy lehet eredményt elérni. Bármelyik oldalhoz tartozzanak is. A vészhelyzetek megoldása összefogást kell, hogy parancsoljon mindenkinek! Nem egymást gyúrni, marni, hanem a népen segíteni! Akár a járványról, akár a belvíz-árvíz okozta károkról, akár pedig a nyomasztó szegénység felszámolásáról van szó.

De bizony egyelőre az a helyzet, hogy a nép már a túróképessege határán van. Maguk, pártvezér uraim pedig csak itt játszadoznak egymással, hogy kié legyen az elsőbbség. Mondván, ez a demokrácia. Ígéretek, álmodozások, gyönyörű álmvilágok, viszont az egyszerű emberek már nem hisznek a mesékben!

Ha a nép kegyét igazán meg akarja nyerni Gyurcsány Ferenc vagy Orbán Viktor, akkor legalább egyetlen napra kalapácsot vagy sarlót kellene fognia, hogy végre megtudja, átérezze, milyen is munkásnak vagy parasztnak lenni!

Fort András

Belvíz: lenne kiút a munkáspárti képviselőjelölt szerint

A belvíz-sújtotta Debrecen-Bánkon járt Dózsa Miklós, a Munkáspárt képviselőjelöltje. „A sártenger nem elég jó kifejezés az elem táruól látványra – mondotta első szavaiban a fiatal jelölt. – Még szerencse, hogy nem autóval jöttünk ki; elakadtunk volna. Szerencsétlen itt élők! Hogy bírják?”

Útközben egy kint lakó fiatallal beszélgettünk, tőle tudjuk: egy hete folyamatosan szivattyúzzák a Bánk és Debrecen közti kertes részeket – hiába. Kintjártunkkor konkrétan a Főliás utcánál jártak a szivattyúval. Lassan haladnak a munkával. Ahogy elhagyjuk a kertet, kezdődnek a természetvédelmi területek. Szörnyű látvány tárul szemünk elé. A vadállatok számára lehetetlen a közlekedés. Na nem azért, mert az úttesten kellené járniuk, hanem a sok centinyi víz és sár miatt, amin keresztül kellene lépkedniük, lehetőleg úgy, hogy ne ragadjanak bele.

– Első látásra mi a véleménye a tájról?

– Nincs felkészülve nemcsak Hajdú-Bihar, de a többi megye sem egy esetleges belvízre, miközben várható volt, hogy ha egyszer leesik a hó, ráadásul ilyen nagy mennyiségben, akkor az el is olvad.

– Ön szerint mit lehetett volna tenni felkészülés gyanánt?

– Mindazon helyen, ahol je-

lenleg nincs elvezető csatorna illetve út kiépítve, legalább olyan minőségre kellett volna az utakat hozni, hogy járhatóak legyenek. Nemcsak traktorral, hanem gyalogosan is.

– Hogy gondolja konkrétan?

– Több pénzt kell fordítani ezekre az elhanyagolt utakra, hogy a több száz ember, aki a külvárosi részekben lakik, az tudjon közlekedni. Családok élnek itt, a gyerekeket óvodába, iskolába kell vinni kora reggel, át a hó-, fagy-, víz- és sárrengetegen. Az ilyen részekben útépités szükséges, ami nem lenne oly mértékű beruházás, hogy nagyon megterhelné az államot; sok helyen csak pár száz méterről van szó, nem kilométeres autópályákról, milliárdok elszórásáról.

– Most, hogy bekövetkezett a baj, Ön szerint mit lehetne tenni?

– A szivattyúzást nemcsak egy, hanem párhuzamosan több helyen kellene végezni, ahol pedig ennyire járhatatlan az út, jelenleg feltölteni, majd elkezdni a szükséges munká-

latokat az út építéséhez.

– Említette a szivattyúzást. A tűzoltóságnak nincs akkora kapacitása, amennyire Ön szerint szükséges lenne.

– Ebben a helyzetben vagy közmunkásokat kell foglalkoztatni, vagy azokról a helyekről kell átcsoportosítani a tűzoltókat, ahol nincs ekkora belvíz. Sőt, munkásokat is fel lehetne rá venni, úgyis hemzseg az ország a munkanélküliektől. Elég csak a Munkaügyi Központ aajtján benézni: rengeteg kétségbeesett, munka nélkül maradt, általában családostól ember és fiatal tolong. A gyerekeket nem lehet jóllakotni annyival, hogy széttárjuk a kezünket, mondván: nincs munkalehetőség, majd ha egy éven belül sem talál munkát magának, esetleg kap néhány ezer forintot mint segélyt. Itt van a nagy baj, szükség lenne a dolgozókra, mégsem adunk nekik munkát. Miért?

– Miből finanszírozná az útépitést és a munkások felvételét? Jelenleg erős mínuszban van az ország költségvetése.

– A képviselők magas fizetésének csökkentésével. Az sem utolsó szempont, hogy lecserélném a luxusautókat; ugyanúgy tud gurulni egy 2-3 milliós autó,

mint egy 8-10 milliós, csak esetleg kevesebb benzint/gázolajat fogyaszt, és persze nem lehet vele magamotgatni.

– Ez a jövő. De a jelen helyzetben ez lehetetlen. Itt viszont a „most”-on van a hangsúly.

– Felhívnam az emberek figyelmét a városban, hogy az útépitésre gyűjtésnek papírt, amiből most, hogy kampányidőszak van, lényegesen többet kapnak és dobnak ki. Pedig a saját adóforintjaink végzik a kukában. A pénz kell a kampányra a nagy pártoknak, amiből rengeteget költenek újságokra, levelekre, szórólapokra (ma is dugig volt velük a postaládánk, pedig vasárnap van). Gyűjtjük össze ezeket a szóróanyagokat, ha már nincs rájuk szükség, vigyük el a MÉH-be, kapunk érte pénzt (ha nem is annyit, amennyit mi fizettünk értük az adókkal)! Fogjunk össze! Sok kicsi sokra megy! Számoljunk csak utána: ha mindenki csak száz forintot fizet be a jó ügy érdekében, akkor mennyi pénz jön össze! Ezenkívül a jelenlegi helyzetre nézve szívesen fogadjuk a képviselők és az adómentesség élvezetét hipermarket támogatását.

B.

KAMPÁNYPILLANATOK

A passzivitás édeskevé

Nem tudom, ki hogy van vele, de amikor két hete a pén-tek esti Híradóban megláttam a mosolygó Gyurcsány mellett Tony Blairt is korteskedni az MSZP kongresszusán, akarva-akaratlanul is az egykori feledhetetlen zenebohóc és szlogenje jutott eszembe: „Van másik!”, miközben egy újabb hangszert varázsolt elő a hosszú bohóckabát valamelyik zsebéből. A különbség persze óriási, hiszen míg a cirkuszművész mosolyt varázsolt az emberek arcára, addig a fenti úr és vendége nem éppen erről váltak közismertté...

Míg a brit vendég „Igen, Emeszpi!” kiáltással zárta fellépését, előtöprengtem azon is, hogy vajon honoráriumáról a ferihegyi alku ráadásaként lemondott-e, avagy ki-méltlenül behajotta a nekijárót, mondván: Biznisz az a biznisz!...Végül is arra a következtetésre jutottam, hogy teljesen mindegy, a kampánynak még nincs vége (sajnos), és akár tetszik, akár nem, most már naponta varázsol elő a két vetélkedő párt újabb trükköt a fenti jelszóval áprilisig. Volt már leleplezés könyv és cikk formában, szerverfeltérés, vendégkorteskedés, és most már aktivizálás is. Tartok tőle, hogy a produkciók sora még nem ér véget egész áprilisig. Mert akkor rajtunk lesz a sor, és ki kell nyílvánítanunk, hogy kinek a produkciója tetszett jobban... Szavazni fogunk... Fogunk? Mennyire? Mert aki elmegy a szavazóhelyiségbe, és bedobja az urnába a szavazócéduláját, az egyértelműen vállalja a választást és annak felelősségét is. Az ilyen legalább becsületes, nem úgy mint a másik, a „tartózkodó”, aki másnap azt választja: „Én nem szavaztam rájuk!” ... De másokra se! Erről viszont hallgat, és sunyin áttolja a felelősséget az előzőre... Így kerültünk a NATO-ba, és hasonló módon előnytelenül egy rossz konstrukciójú EU-ba. Tudom erre is a menséget: „Akkor is be-lerángattak volna minket 'azok' ott fent!”. De hisz épp erről van szó! A menségkeresés még soha nem változtatta a helyzetünkön, és a jövőben sem fog. S hogy kik kerüljenek „oda be” és „oda fel”, épp azt van esélyünk áprilisban megváltoztatni. Már ha az előző tizenhét év tapasztalatainak tudatában valóban változtatni akarunk akár csak minimálisan is egy-romló helyzetünkön. Eh-

hez azonban az eddigi bölcs kivárokknak is szavazóurnákhoz kellene járulniuk. Kellene. Teszem mindezt feltételes módban azért, mert az utóbbi évek tapasztalatai alapján egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy így is fog történni. Miért? Mert az effajta sunyi, kivárok magatartásnak nálunk sajnos történelmi tradíciója van, s aminek legfontosabb tanulságát soha nem vontuk le. Ez pedig az, hogy a kifogásolt magatartásforma miatt mindig rosszabb helyzetbe kerülünk. Most is (már) nem a jó és még jobb, hanem a rossz és a még rosszabb közötti választás lehetősége előtt állunk. Azt a Munkáspárt vezetése is nagyon jól tudja, hogy a jelenlegi világpolitikai struktúra igen szűk mozgásteret biztosít általában a baloldali politikai célok megvalósítására. Ez a marxista alapon működő pártokra különösen érvényes. Mindezt alátámasztják az utóbbi idők eseményei (Az Európa Tanács kommunistaellenes határozata, a Munkáspárttal szembeni jogi és politikai manipulációk stb.). Ám az is tény, hogy egy valóban baloldali parlamenti párt legalább némileg csökkenthetné a jelenlegi globális kizsákmányolást, amely nem válogat jobb- és baloldali szavazó és nem szavazó között. Ezt kéne megérteni azoknak is, akik „bosszúból” a másikra való szavazással végül is ugyanarra adják az áldásukat, de leginkább a „tartózkodó”, akik azt hiszik, hogy ezzel a kétértelmű hallgatással mentesülnek a felelősség vállalása alól. Épp ellenkezőleg! Az ő felelősségük lesz a legnagyobb, amelyre amint azt már sajnos elégszer megtapasztaltuk, a történelem menséget, bocsánatot soha nem adott!

R. G.

Szilánkok

Úgy tűnt, hogy a hideg befagyasztotta a szíveket és az ajtókat. Úgy tűnt, hogy fájnak a kezek és nehezen nyílnak meg az ajtók, de jött az ár, s az emberek eldöntötték, hogy mégsem engedik elúszni azt a kevéske reményt, ami átszörgezik a múltból. A méltó múltból. Amihez csak a mai politikai széljárás nem méltó, a mai hazugságokkal, gyalázzal terhes szürke ólmos eső. Úgy általában ez a mai álságos, műfényrel mázolt élet nem méltó népünk múltbéli tetteihez.

Persze nem visszasírni akarok, nem álmodozni – bár annak is van helye egy emberibb világban –, csak úgy megemlítem, mert kell az apák biztatása, kell az emléküik tisztasága. Erőt ad és reményt. Az ember bandukol a pesti utcán és becsenget a ház zárt kapuján. Valaki megkérdezi, hogy mi járatban. Röviden válaszolok: kopogatócédulát gyűjtők. Hihetetlen, de mindenhol beengednek. Egy alkalommal a gondnok megkérdezte, hogy milyen pártnak. A Munkáspártnak – mondtam határozott büszkeséggel, és beengedett. Sokan mondták, hogy nem adják senkinek. Vajon miért?

Ennyire becsülik a demokráciát? Fordítva igazabb: a demokrácia veszi semmibe az embereket. Tizenhat esztendeje szavazatoknak nézik az embereket. Leltári tételek vagyunk, akiket szemétként dobna, ha lejárt a szavathatóságunk. Az emberek némelyike szemétként dobja az ajánlószelelvényét. Nesze neked demokrácia!

Döbbenet néztem magam elé, mikor valaki azt mondta, hogy ő már leadta egy önkormányzati embernek. Remélem viccelt vagy csak zavarban volt. Bizonyos vagyok benne, hogy nem igaz. Talán nem fogok csalódní Tenni, változtatni kell, mert az emberi méltóság, az emberek véleménye többet ér egy x jelnél, néhány ezer forint segélynél. Jelen pillanatban az új erőt, a változás szelét mi hordozzuk szívünkben és programunkban.

Fogarasi

ORSZÁGGYŰLÉSI
VÁLASZTÁSOK
2006

BEMUTATKOZNAK A KÉPVISELŐJELÖLTEK

A KOMMUNISTÁK MI VAGYUNK!

Sivár istállók, üres ólak Somogyban

Országnyi megye, mágnások, betyárok, szabadlegények hazája. De leginkább pásztoembereké. Koppány emléke, a lázadás, a belenyugvás, a szolgaság manapság is él az emberekben. Siófok árnya kísért, a darutollasoké, az akasztott szegényeké! De itt született az első riport, a Virágfakadás Mórincz Zsigmond tollából, az első kaposi termelőszövetkezetekről! Még a dicsőséges emlékü Tanácsköztársaság idejét idézve...

– A választók, a Munkáspárt szerencséje az én „szerencsétlenségem” – mondja Szabó Imre, a párt Somogy megyei elnöke, országgyűlési képviselőjelölt. – Ugyanis éppen munka nélkül vagyok, két diplomával, ötvennégy évesen. S ezért van időm a kampányolásra, a politikai munkára, tulajdonképpen mindarra, ami a választásokkal összefügg.

Hogy ki is valójában Szabó Imre? A somogyi mezőgazdaság tudója, gépészmérnök, aki a Gödöllői Agráregyetemen végzett. Még 1977-ben, talán éppen akkor, amikor a leendő földművelésügyi miniszter, Romány Pál a doktori disszertációját írta: a kisparaszti szőlőgazdaságok nagyüzemi átalakításáról. A magyar agrárium fénykorát élte akkor, Kaposváron is mezőgazdasági főiskolával, később egyetemmel. Világelsők voltunk, kiváló szakemberek, gyümölcsösök és szántóföldek, erdő- és szőlőterületek birtokosai!

– A somogyjági Alkotmány Tsz-be kerültem – emlékezik Szabó Imre –, s itt jártam meg szinte valamennyi vezetői besorozást a brigádvezetői „szamárlétrán”. 1996-ban főmérnökként vezettem a 3500 hektáros gazdaságban az itteni karriert. Aztán üzletkötő lettem egy agrárkereskedelmi vállalatnál, terményt adtam el állattartóknak. Majd lassan kopni kezdtek az ólak, az istállók, kifogyott belőlük a jóság.

– Ma a megyében a paraszti gazdaságokban a legfőbb háziállat a macska és a kutya... Ahol a megyeszékhelyen hűskombinát épült a temérdek sertés, valamint szarvasmarha feldolgozására és híres lett a kaposi sonka, a felvágott, a kolbász és a többi hentesáru! Mi maradt a somogyi szövetkezetekből? A valamikori háromszáz darabból alig egyötöd; hatvanan vege-

Szabó Imre

tálnak, gyötrődnek a mindennapokban.

– Az emberek megélhetése, álma, jelene és jövője kötődött – Somogyban is – a szövetkezetekhez! Különösen, amikor virágzásnak indult a kisegítő, a háztáji gazdaság. Valamennyi parasztháznál az ólak, istállók tele voltak állattal.

– Már csak nyomokban, emlékekben él a jómód – Szabó Imre szerint –, legalábbis a föld népénél. Az ugar, a gaz, a nincstelenség az uralkodó. Valamikor pénz gyűlt a takarékszövetkezetben, és fürdőszobás házak épültek a falvakban, a hajdani zselléreknek is. És szavuk volt a gazdaságban, a teendők intézésében, a közéletben, a közösségfejlesztésben.

Évről évre nagyobbak a gondok az önkormányzatoknál. A fejlesztést, gyarapodást illetően elakad minden jobbra való szándék, anyagi hiányban. Ezt mint volt önkormányzati képviselő állíthatja. A szükség a somogyi falvakban égre kiált.

Persze dolgozik Szabó Imre még az Agrogroup nevű intézménynél, megbízott elnökként – s aligha fizetésért – a szervezeti gondolat újbóli terjesztésén. Kis- és középparaszto- kat kíván megnyerni a tömörülésnek, hiszen az egyes gazda ma semmire sem jut. A

legfontosabb lenne a közös beszerzésre, a közös értékesítésre szövetkezni! De nehéz megbirkózni a kilátástalansággal, a helyzettel.

Pedig tud bánni az emberekkel. Mert tanított például az ottani iskolában. Felőtteket oktatott fejgépek, szárítógépek, fakitermelő eszközök használatára, tüzeléstechnikára. Ennél fogva kiterjedt az ismeretségi köre.

– Mindez segít a választási munkában is. Na meg a központi vezetők, Vajda János al-elnök, Kerecsi László elnökségi tagunk közreműködése, akik részt vettek a bemutatáson és a kopogatócédula gyűjtésében. Köszönet érte.

– Szerencsére a feleségem az egészségügyben dolgozik. A középső lányom is asszisztens, a legnagyobb éppen gyereken van, a legkisebb pedig művészeti középiskolába jár. Mit mondjak, élünk. De rajtuk keresztül ismerem az egészségügy gondjait, hogy az ifjúságot mi foglalkoztatja és mi a fiatalasszonyokat. Szinte az egész társadalmat átlátom.

Arról viszont meglehetősen sajnálattal szól, hogy a párt tagsága, már amelyik megmaradt a Munkáspárt színeiben, meglehetősen idős, beteg. S egy részük fél, visszahúzódó, elnyomja hangjukat a hangsúlyosabb ellenzék, a jobboldali „kórus”. Amelyik vidám farsangokat rendez, mi több, politikai hecckampányt, s ehhez központi segítséget nyer „a kommunizmus üldözöttei napján”. A rosszat idézik, sugallják nekik, az indulatokat gerjesztik...

Visszont a múlt gazdagságáról nem beszél senki, a jómódról, a múlt nagyszerűségéről – helyette: a „14. havi nyugdíjat” ígérik, meg az olcsó benzint, matricát az útpályákra – ígéret ígéret hátán. Csak az áhitott hatalomba lehessen – még egyszer – beke-
rülni!

De bízik benne Szabó Imre, hogy a Munkáspárt is jelen lesz a parlamentben, ahol az egyszerű emberek érdekeit sikeresen védheti.

Ezért pedig semmiféle erőfeszítés nem lehet sok!

Mártonfy Mihály

A kínai császár és a választási esélyek

Állok a rosszul megvilágított lépcsőházban. Két ajtón bezárt rács van, a harmadik levélnyílásából valamilyen szórólapp sarka lóg ki. Becsöngetek az egyik rácsos ajtón, semmi válasz, a másikkól azonban mozgás nesze hallatszik. Most hazaérkezett középkorú asszony nyit ajtót. Elmondom, miért zavarom.

– Munkáspárt? Ez a Thürmer-féle párt? Nem, nem adom oda a kopogatómat, nincs esélyük, miért nem gyűjt valamelyik erősebb pártnak? Mit számít az én egy cédulám vagy egyetlen szavazatom?

– A meggyőződése szerint dolgozik az ember, nem az esetleges sikertelenségre gondol. De engedje meg, hogy elmondjak egy tanmesét. A kínai császár meglátogatta hatalmas birodalmának legeslegesegényebb faluját. A falu lakói úgy döntenek, megvendélik a császárt. Rizslevest főznek, s mindenki egy marék rizst szór

a kondérba. Csen-li úgy gondolja, ha minden család fő vizet egy marék rizst, senki nem veszi észre, hogy ő csak kavicsot dobott a forró vízbe. Látom, megtalálta a mese végét. A falu összes lakója úgy gondolta, hogy ő egy marék kavicsa nem számít... Az Ön szavazata is egy ilyen marék rizs, és ha valamennyien egyformán rizst dobunk a kondérba, elkészül a közös rizslevesünk.

– Meggyőződt, jöjjön be, amíg kitöltöm a szelvényemet.

– Köszönöm, és a szavazófülkében is gondoljon Csen-li barátunkra!

Tánczos Imre

A KAPITALIZMUS ÁLDOZATAINAK

Én még jól emlékszem a My Lai tömegmészárlásra. Az USA legcsúnyább haditette volt a vietnami háborúban. A zóldsapkások amúgy sem kímélték a vietkong partizánokkal szimpatizáló dél-vietnami lakosságot. És ha életben hagyták őket, akkor is úgy bántak velük, mint az állatokkal. Nemes egyszerűséggel csak úgy nevezték az őslakosokat: a sárgák. De az északi országrész is megkapta a magáét. Mégpedig az amerikai légierőtől. A hadtörténelem legnagyobb bombázói, a B-52-es repülő erődök szórták le bombaszőnyegüket Hanoi, Haiphong és Hué városára.

Elevenen égő gyermekek, megcsontkított asszonyok, rémült és kétségbeesett polgári lakosság. Óriási kaliberű bombákkal

döntötték romba az egész országot, s napalmtüzekkel tarolták le az erdőket.

Mégsem tudtak győzni ebben az imperialista rablőháborúban. Megverték őket a szandálos apró kis vietnami katonák, akik néha csak feleakkorak voltak, mint a jöltáplált jenkik.

*

Emlékezzenek erre kedves Amerika-mániás hölgyek és urak, akik oly lelkesen ünnepe-
ték meg a „kommunizmus áldozatainak emléknapját” február 24-én. És mondtak a kommunis-
tákat gyalázó beszédek olyan vehemenssen, hogy bizony még Geroge W. Bush amerikai elnök is boldogan hallgatta volna önö-
ket. Bár a rövid és szelektív em-

lékezet úgy látszik eléggé ragadós. Hiszen Mr. Bush kissé ködösen úgy emlékezik, hogy az Amerikai Egyesült Államok nyerte meg a második világháborút. Ő már nem tud sem Sztálingrádról, sem Kurszkról, sem pedig a Szovjetunió húszmillió hősi halottjáról.

Ő csak a csúnya, rossz kommunistaakra emlékszik, akárcsak Harry S. Truman az ötvenes években. És aki kedvezni akar neki vagy a hozzá hasonló nagyhatalmú embereknek, az manapság szintén így beszél. Akár az ötvenes évek Amerikájában, a hidegháború idején. Talán visszaforgatták az idő kerekét?

Vissza bizony a kapitalizmus már úgy szedi az áldozatait Európában is, mint annak

idején Amerikában a nagy gazdasági válság idején.

És akkor még nem beszélünk a jelenlegi kegyetlen háborúról Irakban. Mely éppen olyan rablőháború, mint a vietnami volt. És az amerikaiaknak éppen olyan rosszul áll ott a szénájuk, mint a hatvanas években Indokínában.

Éppen úgy folyik az eszevesztett gyilkolás, s az amerikai repülőek éppen úgy bombázták a polgári lakosságot Bagdadban, mint Hanoiiban. Sebészeti-
leg pontos találatok? Egy szülő-
lőthron ellen? Már a háború harmadik napján sikeresen tet-
ték a földdel egyenlővé azt a
vöröskereszttel megjelölt kör-
házat, a benne lévő gyerme-
kekkel és kismamákkal együtt.

EGYÜTTMŰKÖDÉSI PRÓBÁLKOZÁSOK

Talán még nem késő?! Így gondolhatta annak a harmincnégy szakszervezetnek a vezetője, amelyek együttműködési megállapodást írt alá Gyurcsány Ferenc kormányfővel, február 21-én. Mégpedig, ahogy a miniszterelnök mondotta: egyik legfontosabb kérdés napjainkban hogyan valósulhat meg együtt a fejlődés és a munkabéke, gyarapodás és a szociális biztonság.

Ezek mindenképp fontos kérdések, de talán emlékezzünk Esztergomra, ahol a Suzuki-gyárban nem engedélyezik a szakszervezet szervezését. De emlékezhettünk az ózdi finomhengerműre, avagy a szeptemberi Kossuth Nyomdára, ahol nem fizették ki a dolgozókat, és hasonlóan más üzemeket is sorolhatnánk. Tavaly és tavalyelőtt 60-60 ezer munkavállalót érintett a munkabér összegére vagy a védelmére vonatkozó jogtalanság – említette egyik lapírónk.

De miért nem figyelt fel erre a kormány már jó időben?

Miért csak most, az utolsó hónapokban jön létre ez a megállapodás? Hiszen nemso-kára új kormánya lesz az országának, s bizony, a választás több esélyes!

Az idő rövidsége miatt nem írta alá az együttműködést a Szakszervezetek Együttműködési Fóruma a hozzá tartozó 35 tagszervezete nevében. Az ügyvivő testület nyilatkozatban magyarázza meg döntését.

A Szakszervezetek Együttműködési Fóruma ügyvivő testületének nyilatkozata

A SZEF ügyvivő testülete megismerte az MSZP miniszterelnök-jelöltje, Gyurcsány Ferenc és az érdekelte szakszervezetek között aláírandó együttműködési nyilatkozatát.

A SZEF Alapszabályából következően csak a mindenkori kormánnyal, illetve kormányzati szervekkel köt megállapodásokat, ennek megfelelően a fenti nyilatkozat aláíróihoz nem csatlakoznak.

Ugyanakkor megállapította, hogy a nyilatkozat a munkavállalók alapvető érdekeit kifejező és a szakszervezetek részéről támogatandó célokat, szándékokat tartalmaz. Olyanokat, amelyek a SZEF és tagszervezetei törekvéseivel is találkoznak.

Amennyiben a nyilatkozatban foglalt kormányzati javaslatokká formálódnak, a SZEF kész lesz ezeket az érdekegyeztetés különböző fórumain érdemben megvitatni és a vitában kialakult állásfoglalásnak megfelelően támogatni, különös figyelemmel a közszolgálat minőségének javítását célzó intézkedésekre.

A közszférát, illetve munkavállalóit közvetlenül érintő ügyekben a SZEF a közeljövőben alakítja ki javaslatait és fogalmazza meg elvárásait az új kormánnyal szemben, és azokat nyilvánosságra hozza.

Az ügyvivő testület megbízásából: dr. Szabó Endre elnök

Szabó Endre elnök a következőkkel egészítette ki A Szabadság számára a nyilatkozatot:

– Csak a mindenkori kormánnyal kötünk megállapodást, ezt hangoztattuk. Különösképp, hogy az új kormány megalakulását követően napirendre kerül a közigazgatás felülvizsgálata és átalakítása. Mi sohasem elleneltük azt, hogy valóságos módon történjenek ha úgy tetszik reformok vagy modernizációk. De elleneztek mindenkoron és most is, hogy ez ötletszerűen történjen. A véleményünk, hogy alapos előkészítéssel, hatásvizsgálattal és különösképp a közigazgatás szerepét és feladatait egyértelműen tisztázó módon kerüljön erre sor. Megállapítandó, hogyan ala-

kuljon a struktúra, a létszám, mert ezt csak feladat-alapon lehet megoldani.

Mi egyébként úgy látjuk, hogy nemzetközi összefüggésben sincs a magyar közigazgatásban jelentős létszámtöbblet. Ez persze nem jelenti azt, hogy bizonyos területeken nem lehetséges végrehajtani ésszerűsítéseket, összevonásokat, párhuzamosságot kiszűrni, s ehhez alakítani a létszámot, annak mozgását. De semmiképp sem gondolnám, hogy itt jelentős létszámcsökkenésre kerüljön sor – fejezte be kiegészítését Szabó Endre.

Mártonfy

EMLÉKNAPJÁRA

Már régen bebizonyosodott, hogy Szaddámnak nem volt atomfegyvere. A szövetségesek az olajért mentek oda. És a nyugati médiumok közül csak egyetlen volt, amelyik ezt ki is merte mondani, mégpedig a BBC. Meg is kezdődött a nagyműltű, ám túllontól ószinte állomás felderabolása, úgy mond „átszervezése”.

Amerika elvitte Irakba a kapitalizmust, a „szabadságot”, bele is halt már több százezer ember.

*

Itt az ideje hát, hogy mi is megemlékezzünk már a kapitalizmus áldozatairól, egy emléknappal keretében. Akár az indokínai áldozatokról, akár a vérben úszó Mezopotámiairól, akár pedig a kelet-európai rendszerváltások

szabad ég alatt tengődő és hóiharban megfagyó veszteségeiről legyen szó. És akkor még ott van Dél-Amerika is. Például a CIA által támogatott Pinochet-puccs Chilében vagy a hitelekkel gazdaságilag teljesen tönkretett Argentína, és még sorolhatnám az országokat, az áldozatokat a világ minden táján.

A Kapitalizmus Áldozatainak Emléknapja legyen minden olyan nap, amikor egy-egy legyőzött ember ráébred arra, hogy a történelem kerekét nem lehet már a végtelenségig visszaforgatni. Mert annál nagyobb erővel szabadul ki, és szágulda indul el új-ból előre.

Túl sok az áldozat, és ne legyen már több!

Fort András

A munkanélküliség pártpolitikai csemege?

Jelenleg 7,5 százalékos az állástalanok aránya Magyarországon: a legfrissebb adatok emellett arról is beszámolnak, hogy a tavalyi esztendő óta 42 ezerrel nőtt a munkanélküliek száma. A kialakult helyzetet és számadatokat kormányoldal és a Fidesz egyaránt eltérő módon értelmezi, egyvalami ellenben közös bennük: a tartós munkahelyhiány valódi okainak feltárásában mindkét fél struccpolitikát folytat.

Miről is van szó jelen esetben? Például arról, hogy jó magyar szokásnak megfelelően az MSZP és a Fidesz frontemberei képesek a statisztikai adatok kapcsán is kardot rántani egymás ellen. Ez a nem éppen pórnépeknek kitalált országos politika szintjén körülbelül úgy fest, mint az optimista és a pesszimista ember vitája a félig teli vagy félig üres pohárról. A kormánypárti politikusok például azzal érvelnek, hogy a 2002-es ciklusváltás óta 400 ezer ember számára új munkalehetőséget teremtett a jelenlegi kabinet, és bár igaz, hogy több mint 300 ezer állás megszűnt, ám így is 76 ezren jutottak munkahelyhez. Tehát szerintük a mérleg serpenyője pozitív irányba mozdult el. Ezzel szemben a legnagyobb ellenzéki párt szóvivői, akik 2002 óta különös módon „szívükön viselik” a kiszolgáltatott és kizsákmányolt egyszerű emberek sorsát, drámai módon festik fel a csaknem 400 ezer fős munkanélküliség rémképét. Sőt, szemben a felemás munkaügyi lépéseire és állásteremtő akcióikra büszke szociálliberalis honatyákkal, Orbán Viktor keresztelovagjai előszeretettel

Csak azok regisztráltatják magukat a munkaügyi központban, akiknek legalább halvány reményük van

papolnak teljes foglalkoztatásról, az állami tulajdon fontosságáról, amely úgy mond megvédené az általuk nemrég még panelproliknak titulált munkásokat a gátlástalanul rabló vadkapitalizmussal szemben. Úgy tűnik azonban, hogy sem az állami szocialista kormánypolitikusoknak, sem pedig a jobboldali populista munkásvezéreknek nincs igazából rálátásuk a makroszintű folyamatokra, ellenben ilyen-olyan számadatokkal hivatkoznak saját igazukra, a valós problémák elől homokba dugva a fejüket.

A valóságban ugyanis nem az a lényeg, melyik tőkés kormány hogyan tett jót a dolgozókkal, hanem sokkal inkább az, milyen mértékű igazából az állástalanság, és hogy mi eme tartós létbizonytalanság forrá-

melőszövetkezetek szétverése miatt. Az említett régiókban mind a mai napig nem történt lényeges áttérés, éppen amiatt, mert a biztos jövőt nyújtó gyárak eltűntek, és mára rengeteg fiatal jövője is kiszámíthatatlanná vált. Emellett a gondokat fokozza, hogy hazánkban piacgazdaság van, ahol a tőke diktálja, folyton változó munkaerő-piaci elvárásokkal, a rablógazdálkodás farkastörvényeivel kibékíthetetlen ellentétben állnak a szakmák hírnevére alapozott, egész életre szóló foglalkoztatás, a dolgozó biztos jövőképe és az egyéb szocialista színezetű elképzelések. Ebben az életben a dolgozó vagy a pályakezdő fiatal legfeljebb csak találghat, melyik borsos árú, semmire garanciát nem jelentő gyorstalpalót érdemes elvégeznie, hogy aztán jó eséllyel újra az utcán kössön ki, egy vagy akár több képesítésnek csúfolt sajtócselivel a kezében. Ilyen körülmények között mind a regionális felzárkóztatás, mind a betelepült cégek munkahelyteremtő akciói porhintések maradnak, hiszen a dolgozó jövője nem szakmai felkészültségüktől függ (néhány kivételt leszámítva), hanem a vállalat érdekeitől vagy a konkurens cégek közötti öklöharctól. Amíg pedig az ezen alapuló rablógazdálkodás működik, a létbizonytalanság – szociálliberalisok ide, fideszesek oda – soha meg nem szűnő társadalmi probléma marad.

B. Deák András

A MUNKÁSPÁRT A MULTIK ELLEN

„Magyarország a külföldiek kezén van! Külföldieké a bankok, a biztosítók többsége! Külföldiek a bevásárlóközpontok! Külföldiektől vásároljuk a villamos áramot! Külföldieknek fizetünk a mobiltelefonért!” – mondta Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke a párt sajtótájékoztatóján a Munkaügyi Minisztérium előtt (képünkön).

Majd így folytatta: Magyarország a külföldi multinacionális cégektől függ. A külföldiek ma már úgy viselkednek, mint a gyarmatokon. A Suzukinál a műszak végét követően rendszerint másfél órával tovább dolgoztatják a munkásokat, akik ekkor már több mint tíz órája hegesztik az autókot vagy végeznek más nehéz fizikai munkát. A Suzuki nem veszi tudomásul az érdekképviselet kifogásait, noha a Munka Törvénykönyve értelmében az érdekképviselet által kifogásolt intézkedést a cég vezetésének fel kell függesztenie a megállapodásig vagy a jogerős bírósági ítélet meghozataláig. A Suzuki vezetősége nem járult hozzá, hogy az üzem területén érdekvédelmi szervezet alakuljon.

A Suzuki minden törvényt megszegett, amikor nem engedte meg, hogy a Liga Szakszervezet tisztviselői bemennek a gyár területére; nem adott helyiséget az ottani szakszervezeti tagoknak a gyűlés megtartására; a szakszervezeti munkaidő-kezdésviznyet nem biztosította a tisztviselők számára. Ezek nem egyedi esetek. A multik így vagy úgy, de nem tartják be a törvényt, ki-

podásig vagy a jogerős bírósági ítélet meghozataláig. A Suzuki vezetősége nem járult hozzá, hogy az üzem területén érdekvédelmi szervezet alakuljon.

játsszák a dolgozókat, becsapják az embereket.

- A Munkáspárt követeli:
- Miénk legyen az ország, ne a külföldieké!
- A multinacionális vállalatokat adóztassák meg!
- A közlekedés, az energetikai ipar, a víz- és energiaszolgáltatás kerüljön vissza magyar állami tulajdonba!
- Az Országgyűlés törvény-

ben tiltsa meg újabb bevásárlóközpontok telepítését!

- A kormány védje meg a magyar kis- és középvállalkozókat, kiskereskedőket!
- A magyar kormány, a magyar EU-képviselő a magyar érdekeket képviselje az EU-val szemben, és ne az EU-érdekeket Magyarországgal szemben!

– Munkatársunktól

Nekünk is van válaszunk a Henkel-bejelentésre

A döbbenet erejével hatott a bejelentés, mely szerint a Henkel bezárja szolnoki TOMI mosógépgyárát. Bezárja, de nem azért, mert a termék rossz minőségű és nem vásárolják vagy nem szeretik a vásárlók, de nem is azért, mert ráfizetéses, hanem azért, mert román-ukrán-szlovák területen fogják a tovaábbiakban gyártani, mivel ezekben az országokban a dolgozóknak az itteni munkabér fele is elegendő, vagyis duplán lehet kizsákmányolni őket, így az egyébként is hatalmas profit megduplázható.

Az közismert, hogy eredetileg magyar fejlesztésű, jó minőségű, igen gazdaságosan forgalmazott termékről van szó. Hatalmas érték van a termékben, hiszen évtizedek piaci vezetési költsége, fejlesztési költsége és nagy adag magyar szellemi érték. Ezeket az értéket mi, magyarok fizettük

meg hosszú évtizedeken keresztül. Generációk dolgoztak a TOMI mosógépgyártásán, forgalmazásán eredményesen, a TOMI név szimbólum lett, a sport területén is jó csengése volt a különböző sportkupák kapcsán.

Ezek után úgy érthető az az érzés, amit mi, szolnokiak ér-

zünk, nevezetesen, hogy bizony ellopják tőlünk azt, ami az életünk része volt eddig. Ezentúl a termék gyártásából keletkező haszon más ország állampolgárainak jelent boldogulást, megélhetést, nekünk pedig további nehézségeket és munkanélküliséget, a tőkének meg dupla profitot.

Tényleg ennyire semmibe vesznek bennünket?

A méltó válasz szerintem az, ha azonnal elzárkózunk minden Henkel-termék vásárlásától. Ezt megtették már más országok is. Ezt nekünk is meg kell tennünk! A pislákoló nemzeti öntudat erre ösztökél bennünket.

Csináljunk országos elfordulást a Henkel-termékektől, de

ne csak mi, a Magyar Kommunista Munkáspárt tagja, hanem az egész ismeretségi körünk, szimpatizánsaink, akikkel csak szót tudunk érteni. Ugyanakkor részesítsük előnyben a Magyarországon gyártott hasonló rendeltetésű termékeket. Ez esetben ugyanis ezen termékek forgalma növekszik és bővílni fog a dolgozó létszám.

Mindenkinek össze kell fognia, mivel a Szolnokon megszűnő termelés nemcsak azt a 124 főt érinti, akiket elküldenek, hanem az alapanyaggyártókat, szállító-fuvarozó cégeket stb. Ez nemcsak szolnoki ügy!

Nagy Endre

A tőke fantomja?

Néhány gondolatot szeretnék hozzáfűzni dr. Südi Bertalan cikkéhez (A tőke fantomja, A Szabadság, február 17.). Addig minden egyértelmű, hogy „a tőke legelszántabb ellenségei a kommunisták”. Onnantól viszont, hogy a rendszerváltás másfél évtizedében miként lelt táptalajra a fenti értelmezés, némi magyarázatot kíván. Mert nemcsak a tőkés urak hörgögnék a szót, „kommunistát” hallván, de sajnos tudatosan félrevezetett emberek tömegei ugyiszintén. Morognak mint veszett kutyák, amennyiben a Tanácsköztársaságról („kommünről”) hallanak. Felhördülnek, ha 1945 mint a felszabadulás éve kerül említésre, és az 1956-os történésekben maguknak a résztvevőknek sincs, nem volt eddig egységes a történelem-szemléletük. Felszínesen felsorakoztatva a dátumokat, gyakorlatilag ebben gyökerezik a magyar nép „jobbik” részének ellenséges szembenállása a kommunista rendszerrel, valamint előharcosaikkal, a kommunistákkal. Mivel egyelőre (!) nincs a parlamentben a Magyar Kommunista Munkáspárt, még erősebb hangra zendíthet az el-lentábor. A kommunizmus, a kommunisták elleni uszítás tehát nem mai keletű. A nota egy-oldalúan kifejezetten a hibákat hangszereli, melyek – magunk is abban a korban éltünk, tehát nem tagadjuk – léteztek. Mindezt szinte munió a rádióknak, televízióknak és a jobboldali sajtónak – amely úgyiszólván óráról órára, de hogy ne túlozzunk, naponta lövellli magából torzított cikke garmadáját. Nem kell ezért évekre visszatekinteni, sajnos!

És ha csupán a Terror Háza panoptikumában mutogatott fényképekkel és „leselejtezett” jelképek érdekében kellene szelmalomharcba bocsátkozni, fellélegezhetnénk. A dolog sokkalta komplikáltabb ennél, hiszen csaknem egy teljes emberöltőnyi fiatal született, élt, nevelkedett immár a megváltozott társadalmi viszonyok, a tőkés rend emlíjén. És akár el is hiszi, hogy a „szabadság” légkörében majd övé lehet a királykisasszony jegykendője. A szegények és gazdagok mind szélesebben tágongó szakadékát ily módon legegyszerűbb

dajkamesekkel vagy inkább rémtörténetekkel áthidalni. Bizony, bizony, mert ne szépítsünk: mint dr. Südi Bertalan is írja, az előzőekről szólva nem beszélhetünk kommunizmus-ról. Mi több – és ezzel is szeretném kiegészíteni az idézett cikkirő gondolatát – még a szocializmusnak is csak az alapjait raktuk le. Kádár János, ellentétben a szomszédos szocialista országok vezetőivel, nem tartotta méltányosnak, hogy „Magyar Szocialista Köztársaság” címen kerüljünk be a történelmi atlaszba.

Dr. Südi Bertalan szerint bizonyos „hatalomgyakorlók, despoták” cselekményeit „stílszerűbb lenne a munkás-paraszti demokratikus diktatúra számláján nyilvántartani”. Nos, az a véleményem, hogy bárkinek, bármi címen is számlázzák el, a lényegesen nem változtat, sőt, a magam tapasztalatára építve kijelentem, hogy a különböző, tőkés rendszerhez kötődő csoportoknak ez a legkedveltebb célpontja. Azt hangoztatják, hogy demokrácia és diktatúra összeegyeztethetetlen. Egy szűk reagálás keretében nincs mód részleteiben kitérni a dolog lényegére, azaz csak a lényegre van hely. Éspedig arra, amit amott diszkrétan elhallgatnak, miszerint idővel a proletárdiktatúra törvényeszerűen átalakul szocialista demokráciává; a szocializmus alapjainak lerakása után pedig fokozatosan csökken az elnyomó funkció, és a kulturális, nevelő, szervező tevékenység lép előtérbe. A Kádár-rendszernek titulált érában ez történt.

Akik az ördög képmásával azonosítják a kommunistákat, úgy viselkednek, mintha nem tanultak volna történelmet, holott nem kevesen vannak közöttük történések is. Mint az Internacionálé tartalmazza, semmilyen múltat nem lehet és nem szabad (!) „véggépp eltörölni”. Azt életszerűen tanulmányozni, tudományosan értékelni kell részben az utókornak, nem kevésbé a mának, hiszen itt vagyunk mi, élő tanúk, akik azért lettünk párttagok, hogy munkánkban a múlt hibáiból okulva, a jelenben rácafoljunk a rágalmakra.

Pless Zuzsa

Zuglói farsang

Farsangi összejövetelt tartott a Munkáspárt zuglói alapszervezete február 25-én szombaton, amelyen többek között Csikány Józsefné, a Nótágozat elnöke is részt vett. Az Ilka utcai, kerületi székházban zajló rendezvény vendégei között nemcsak gyermekek, illetve fiatal szülők, hanem idősebb látogatók is szép számmal akadtak. Az apróságok számára szervezett programokat az iskolásokat és a felnőtteket egyaránt érintő egészségügyi kiselőadás tette színesebbé és változatosabbá. A műsor ugyanakkor azt is megmutatta, hogy a mai rohanó világban is léteznek több generáció képviselőinek közösségi keretét nyújtó megmozdulások: érdemes lenne az ehhez hasonló hagyományokat ápolni.

D. A.

Törökszentmiklósi vélemények a madárinfluenzáról

Ellentmondó híreket kapunk arról, hogy együnk vagy melőzzük a csirke, kacsa, liba fogyasztását. Egyesek véleménye szerint ha jól megsütjük, megfőzzük a szárnyasokat, akkor ehető, mert semmi bajunk nem lesz tőle. Gyurcsány miniszterelnök is falatozott belőle, aztán a kedd reggeli rádióinterjújában olyanokat mondott, amiktől az embernek elment az étvágya. Elmegy attól is, amiket más információk csatornáiból hallani, miszerint a madárinfluenza emberre is károsan hathat. A nagybaracskai, csátaljai szárnyasbotrány is hergelte az embereket, s nagy részüket arra ösztönözte, hogy az élelmiszer- és húsboltokban sertés-karaj, combot, kolbászt, hurkát vásároljanak. Arra voltak kíváncsiak, hogy Jász-Nagykun-Szolnok megye egyik településén, Törökszentmiklóson mi erről az emberek véleménye.

A város központjában levő egyik élelmiszerbolt húsrészlege előtt sokan várakoztak. Bemutatkozás után a nyugdíjas Kaszás Gábornéval megkérdeztem, hogy mit vásárol.

– Pörköltnek csirkeszárnyat, mert olcsó. Most lejjebb ment az ára. Veszek nyolc-tízet, a férjem is nagyon szereti, két napra elég. Lánykoromban szüleimmel Szolnokon családi házban éltünk, az udvaron tíz, tizenöt csirkét nevelt az anyám. Hétfégen mindig pörkölt vagy rántott csirke volt az asztalunkon. Szentmiklósról mentem férjhez,

a párom is szereti ezt az ételt. – Nem fél, hogy bajuk lesz tőle?

– Hallgatom a rádiót, nézem a tévét, s az újság is azt írja, hogy nem igaz, amiket állítanak. A magyar csirke jelenleg ehető, nem kell a rémisztgetéseknek bedőlni.

Törökszentmiklós centrumában megszólítottam egy fiatal embert, s bemutatkozás után Szabó Endrét arról kérdeztem, hogy mostanában eszik-e csirke-húst.

– Családommal együtt, vagyis a feleségemmel, fiammal eddig sem voltunk oda ezért az ételért, de amit mostanában a tévében látunk, a hányinger jön ránk. Hatalmas kettecsekben több ezer csirke vergődik, olyanok, mintha döglődnének. Szó sem lehet róla, hogy ilyenek kerüljenek az asztalunkra! Szeretjük a sertéspörköltet, az lesz ma is ebédre.

A város egyik mellékutcájában bemutatkozás után Varga Józseftől azt kérdeztem, hogy mit ebédel.

– Krumplisztyét főz a feleségem. Tegnap káposztás volt, azt is szeretjük. Mindketten nyugdíjasok vagyunk, erre telik. Különbön is húst ritkán eszünk, mert drága. De attól is félünk, hogy a marhakör nem múlt el, s most a madárinfluenzától hullanak a szárnyasok. Vasárnaponként a feleségem sertés-karajot süt, megesszük, mert attól nem lesz bajunk.

T. L.

Párkapcsolati nehézségek

Napjainkban már szinte népbetegségnek számít a párkapcsolatok, illetve egyáltalán a tartós kapcsolatok hiánya, ami részint a rohanó élet és az ezzel együtt járó magas elvárások, részint pedig a megfoghatkozó ismerkedési lehetőségek számlájára írható.

Különösen a stresszes életvitel felelős ebben: egy nemrégiben publikált elemzés is azt bizonyítja, hogy a megkérdezett 15-30 év közötti fiatalok közel 71 százaléka a létbizonytalanság, a kiszámíthatatlan és céltalan jövő miatt aggódik, így ha teheti, folyton hajtja magát a jobb és megalapozottabb élet (hiú) reményében. Ezért aztán nem csoda, hogy az állandó elfoglaltság és a megfeszített munkatempó túlzott feszültséget, ingerültséget vált ki fiatal párok vagy házastársak között. A stressz és az ideges viselkedés gyakorta amiatt is tönkretetheti az adott kapcsolatot, hogy eltérő lehet a párok problémamegoldó készsége, magyarul nincs elég türelmük egymáshoz.

Ugyanakkor látnunk kell azt is, hogy a legutóbbi másfél évtized alaposan megváltoztatta a fiatalok érintkezési szokásait: manapság már megfelelő hely sincs igazán, ahol ismerkedni lehet. Például ma már a diszkóban zajló élet többnyire a céltalan bulizásról, a mértéktelen alkohollizálásról, és nem pedig az ismerkedésről szól, holott a hetvenes-nyolcvanas esztendő szórakozóhelyein a lemezlovasok nemcsak a zenére és a hangulatra adtak, hanem annak is megadták a módját, hogy az akkori fiataloknak ismerkedésre is lehetőségük legyen. Emellett a régebbi időkben, főleg a városokban komoly klubélet is zajlott, amely igényesebb ti-

zen- és huszonévesek számára biztosított keret barátkozásra, ismerkedésre, kötetlen eszmecserére. Mára már ezek a fórumok eltűntek, helyettük nem igazán létesültek új intézmények. Am legalább ennyire meghatározó az is, hogy ki hova, milyen körülmények közé született.

A tömegpropaganda és a reklámok világa pedig gondoskodik arról, hogy már a középiskolában (de ha lehet, akár már sokkal korábban) versenyre kényszerítsék egymással az eltérő jövedelmi háttérrel bíró diákokat. Ebben a játszmában csak a jól szituált, a legújabb divat normáit maximálisan teljesítő nagymenő (mai szóhasználat: „trendi”) pályázók számíthatnak sikerre. Az részben érthető, hogy manapság a párválasztásnál komoly szempont a biztos jövedelem, így a hosszú távú megélhetés lehetősége, ám a gyakorlatban sokszor kizárólagos mérce a pénz, a farkastörvények pedig tesznek róla, hogy az úgynevezett vesztesek örökre lemaradjanak és ne találják helyüket az érzelmeiket nem ismerő életben. Ráadásul nemegyszer magukban az ismerkedési szokásokban is különféle egyéb előítéletek (származás, lakóhely stb.) jelennek meg.

Rohanó és érzelemszegény világunkban érdemes lenne legalább a társasági élet különböző kereteit nyújtó szórakozóhelyeket, kulturális intézményeket fenntartani és ápolni, hiszen ezek életbentartása nagyban hozzájárulhatna az érintkezés-ismerkedési normák pozitív irányba történő elmozdulásához, az ilyen-olyan előítéletek által épített falak lebontásához.

B. D. A.

A szegedi vasutas diákothon számít a további segítségre

Annak idején az ország rendjéhez szervesen hozzátartozott, hogy a vasutas családok a települések állomásainak környékén laktak, ahonnan többek között a mozdonyvezető, fűtő, kalauz, váltókezelő, forgalmi irányító gyalog hamar eljutott a munkahelyére, ahol főbenjáró bírnak számított egy perc késés is. A szegedi Alsóváros rangos helyének tartották az Indóház teret, mert az ottani pályaudvart mindenki használta utazásra. A környező Szent Ferenc, Gőz, Galamb, Apáca, Borbás, Bem utca családi házaiban szinte kivétel nélkül vasutasok éltek, s nem nézték jó szemmel, ha közjük befurakodott idegen. Az nem véletlen, hogy a gyerekeik diákothonát az állomástól százvahalány méterre, a Boldogasszony sugárúton építették fel, ezzel is szoktatva a fiúkat, lányokat a vasúthoz. Most is ott található a MÁV Diákothon, amelynek a nevé hiába változtatták meg, így nevezik a szegediek.

Az intézmény létrejöttéről, alapvető céljáról, működéséről, az ott lakó fiatalok helyzetéről, jelenlegi mindennapjaikról beszélgetünk Szaniszló Attila igazgatóval, aki a közzei és a szegedi MÁV nevelőotthon diákja volt, majd mérnöki, tanári és menedzseri diplomát szerzett, a szegedi MÁV Diákothonban kezdte pályafutását, aztán különböző oktatási munkahelyeken dolgozott, s pályázat útján tavaly augusztustól tölti be jelenlegi beosztását.

– Mikor jött létre Szegeden a MÁV Diákothon, s mi volt az alapvető célja a működtetésének?

– A szegedi MÁV Diákothon az ország első vasutas gyermekintézményeként százöt évvel ezelőtt hozták létre, s a vasutas dolgozók gyerekeinek második otthonát nyújtott. Az államvasútnak az volt az alapvető célja, hogy sok dolgozója gyerekeinek biztosítsa a folyamatos nevelői és tanári felügyeletet és képzést, s ennek teljes költségét a vasút fedezte. A szegedi intézmény háromszáz fiatalnak adott otthont, az ország minden részéből jöttek gyerekek. Az eltelt százöt év alatt sokezer olyan diák végzett a szegedi iskolákban, akik itt nevelkedtek. A Magyar Államvasút a szegedi után az ország több településén: Kőszegen, Kaposváron, Békéscsabán, Bodrogolasziban is kialakított diákothonokat elsősorban általános iskolások számára. A bentlakásos intézményekben a gyerekek szállást, teljes ellátást kaptak és nevelésben, oktatásban részesültek.

– Milyen változás következett be az intézmények működésében?

– A MÁV közvetlen felügyeletével ez a rendszer 1994-ig működött, s akkor a MÁV létrehozta A Vasút a Gyerekekért Alapítványt, amely budapesti székhellyel az országos hálózat fenntartója lett, ami azt is jelentette, hogy az országban mintegy húsz vasutas óvoda is a kezelésébe került. Jelenleg az alapítványhoz tartozik a szegedi, a békéscsabai és a kaposvári diákothon, valamint a Szegeden, Debrecenben, Dunakeszin, Hatvanban, Nagykanizsán és Székesfehérváron működő óvoda. Nagy változások történtek az intézmények finanszírozásában, mert a MÁV átszervezésével kikerült a feladataiból a gyermekjóléti intézmények segítése. Innentől kezdve csak az épületek használatát biztosítja a MÁV, a működési költségeket pedig állami normatívából finanszírozzuk. Ennek a mértékét minden évben a költségvetési törvény határozza meg, s az összeg olyan kicsi, hogy a nagyszámú intézményhálózat karcsúsodott, több diákothon és óvoda be kellett zárni. Ismereteink szerint az idén a békéscsabai diákothon működését is átalakítják úgy, hogy az evangélikus egyház veszi át a kezelését.

– Hogyan tudják fenntartani és működtetni a szegedi vasutas diákothonot?

– Jelenleg stabil lábon állunk, diáklétszámunk megfelelő. Az intézmény rendszerelemeinek hatékony működtetésével sikerül annyi forrást előteremteni, amellyel meg tudjuk oldani a feladatainkat. Olyan programokat fogadunk be, amelyekkel pótolni tudjuk a hiányokat, mert máskülönben nem tudnánk létezni. Jó a kapcsolatunk a Szegedi Tudományegyetemmel, a felnőttképzést folytató intézményekkel, s működik nálunk egy táncművészeti iskola is. Hétfégen és szünnapon pedig szállóvendégeket fogadunk. Természetesen mindez csak a napi működésünkhöz elég, a százöt éves épület rendszeres és nagy volumenű felújítási munkáit nem tudjuk elvégezteni, mert ehhez óriási anyagi forrásokra lenne szükségünk. Reményeink szerint a MÁV segít és emellett keressük a pályázati forrásokat is, mert elodázhatatlan a fűtés, a világítás korszerűsítése, a nyílászárók felújítása, cseréje.

– Hányan vannak a vasutas diákothonban, hogyan lehet bejutni, s mennyit kell fizetni?

– Jelenleg 45 szobában 222 diák, vagyis 136 középiskolás, 86 egyetemi, főiskolai hallgató lakik nálunk, fele részük vasutas családból érkezett. Ezért is nagyon kedvező lenne, ha a MÁV segítené a diákothonok működését, elsősorban az épület felújításával. Az is célszerű lenne, ha a MÁV a saját felnőttképzése céljából gyakrabban igénybe venné az intézményünk épületét, s így is támogatásunk anyagilag bennünket. Intenzív pályairányítást végzünk, ami azt jelenti, hogy a MÁV információk rendszerén keresztül eljuttatunk dokumentumokat a vasutas dolgozókhöz, akik megtudhatják, hogy gyermekeik Szegeden hol tanulhatnak tovább, s ez esetben a diákothon biztosítja az itteni elhelyezésüket, felvételüket. A vasutas gyerekek előnyt élveznek, elsősorban őket vesszük fel, s ha marad hely, mások is jöhetnek. A diákok szülei ugyanannyit fizetnek nálunk, mint más hasonló diákothonban a kollégiumi ellátásért. Ezt egyébként az oktatási törvény szabályozza. Most annak, aki háromszori étkezést vesz igénybe, naponta 360 forintot kell fizetnie, s a diákothon a saját költségvetéséből ugyanennyit hozzátesz. A szülők csak az étkezési hozzájárulást fizetik, más szolgáltatás, tehát egyebek között a szállás, a 12 szakkör látogatása, a 30 ezer kötetes könyvtár használat, a 200 ülőhelyes színházterem, a 16 munkahelyes informatikai szaktanterem ingyenes. A diákothon mindennapi működtetéséért felelős 15 pedagógus és technikai személyzet mindent megtesz annak érdekében, hogy a vasutas diákothon élete zavartalan legyen.

Tarnai László

MEGÁLLT AZ IDŐ...

Az alábbi írások, ahogy mondani szokták: akár napjainkban is készülhettek volna. De nem, majd száz éve: a 20. század tízes, húszas éveiben keletkeztek, mégpedig klasszikusaink tollából. Olvasva őket úgy tűnhet: megállt az idő...

Ady Endre: Ficánkol a parlament

Mosolyog föl egy pillanatra, savanyú kedvű Magyarország, mert lám, drága gyermeked, a parlament él, sőt ficánkol. Ma már majdnem meglelte önmagát, szinte, szinte legméltóbb, legigazabb energiáját fitogtatta a magyar képviselőház. Egyszerre csodák nem történhetnek ma már, e kételkedő korban, de aki a mai parlamentet szereti, bírhatja. Csak merjen lel-kének legőszintébb zugai-ból nyilatkozni e kényeskedő gyermek, fölőseges lesz a szerető szülők és rokonok aggodalma.

Most pedig e kis csúfondároskodás után mondjuk meg komolyan, hogy halálosan szomorú a mi parlamentünknek minden étellel dicsekvő megmozdulása. Dörögnék az ágyúk, forradalmi zászlókat tűznek ki az úri kikötő legvesztegősebb és legrozogább hajói is, ha netalán a pipázó kényelmet fenyegeti valami.

Élete élésére a magyar képviselőházat csak afélek galvanizálhatják, amik például a kis vidéki kaszinót szokták és tudják. Udvariatlan az elnök, udvariatlan a többség, udvariatlan a kisebbség, kész a szörnyű háború. Egy miniszter rosszkedvű s valami vicinális megkerülésre nem kapható, országos a baj és viharzó a sérelem. És nem utolsó és nem kicsi szimbóluma valami az sem, hogy a legdühösebb repülő-löveg: a „parasztság”. Ez a szép, úri parlament nem tud nagyobb pofont kigondolni sem, amikor önmagával pofozkodik, ennél a szónál. A „parasztság”, ez a szép szó, a legrettenesebb bélyeg, a lepra gyantája, amikor a képviselő urak egymás ellen zendülnek. Valóban, a magyar parlament őrizi a régi viccek tradícióját is a többi, állítólagos tradíció mellett. A mágnás leköpi a dzsentrit, a dzsentri leköpi a polgárt, a polgár a parasztot s a paraszt a kutyát. Valahogyan így hangzott ez a régi s nagyon magyar vicc, de a magyar parlament nem változott s ilyenformán a régi viccek is megmaradtak.

Régi formák, régi viccek, régi kényelmek, régi unalmak, régi úrhatnamságok: körülbelül ez a mai magyar népképviselő. És természetesen a régi virtusok, amelyek annyit jogot élveznek, hogy nemrégiben muskulusait mutogatta és ígérgette egyik erős honatyánk. Irigylendő és szép a testi erő, de Párisban az auvergne-i zsákhordók s minden cirksuszban a birkózók szoktak versengeni és dicsekedni vele. Szép a lovagos bátorság is, de istenen, melyik égő sebét gyógyítja meg e sok sebű országnak a legvittebébb párbajsej is? Mert viszont a békés, lovagias jegyzőkönyveknek az írás-gyakorlás szempontjából való valamelyes hasznát el kell ismernünk.

Szándékolt, bölcs és derűsen megértő érzéseink akaratosan, keserűen, sósan könnyekre változódnak, ha ezekről beszélnünk. Ha eszünkbe jut, hogy ez az ország, ez a Magyarország ezerszer inkább a politika kénye-kedve, mint akármelyik másik. Ha arra gondolunk, hogy ezzel a parlamenttel, ezzel a politikával szemben hiába próbáljuk leghősiabb, legértékesebb erőinket összeszedni s vitázó és termő munkába állítani. Ennek a parlamentnek nem fáj az ország, s ez az ország még mindig nem érzi biztosan, hogy sok fájása között ez a parlament a vezérlő.

Él a parlament, ficánkol a mai magyar népképviselő csak azért, hogy a halálnak a gondolatát is elkerülje. Egy kuruckodó a magyar republikát csinálja, Adalbert, a híres, kóbór, pénzes cigányvajda a toloncoló rendőrségtől értesül, hogy Magyarország önálló állam. Adalbert vajda majd Galíciában elfelejti új közjogi értesülését, miként gyakran, sokan és hatalmasabb vajdák elfelejtették. Bizonyisten ezek a dolgok is jelentősebbek, mint a mi képviselőházunk nagy viharai.

Borzasztóul nagy a ház, amely az ő „tanácskozó” helyük, az urak kilenczted részének, hogy kisebb számot, joggal, ne mondjunk. Veszedelemesen nagy az összetartás az urak között, amikor zártülésezik, parasztozzák, sőt vágják és pisztolygolyózzák egymást. Hajh, be gyönyörűen összebékülnek – kevés-kevés kivétellel – ha fejük fölött megsuhogna egy gordiusi csomót megoldással fenyegető kard.

Nincs nekünk, nincs ennek az országnak semmi hasznunk abból, ha a mi parlamentünk életet mutat, ha a saját őszinte életét éli. Ez az élet nem a mi életünk siralmának kórusa, de egy előkelő csoport külön élete, privát mulatsága. S a legkeserűbb pedig az, hogy most talán a tizenkettedik órában, ez az ország se fölkészülve, se fölkészítve nincsen eléggé, hogy más parlamentet, jobb rendet s új politikát rendeljen magának.

Szóval: a parlament elevenedik, ficánkol, él, de ez az élet majdnem egyenesen az európai, a friss Magyarország élete ellen tör. Pedig csak egy kicsit emberlég meg magát ennek az elbágyasztott magyar társadalomnak sok – összes – értékes része, másként volna minden. Addig pedig örüljünk, hogy az urak megtalálták önmagukat, s hogy életünk szerint való élet kezd dühöngeni a Duna-parton, az okatlanul nagyszerű palotában.

SZÉP ERNŐ VERSEI

A HÁZ

De érdekes a Ház.
Száz
Képviselő vitáz.
Láz,
Izgalom, harc ráz,
Mindenki jássz,
Ugrál, hadonász
Buta úr magyaráz,
Erős úr a képire mász
Gyenge úrnak, más
Két úr plajbász
S papír után kotorász
Affaire, jegyzőkönyv,
pardon, pássz.
Miniszter: Tisztelt Ház!
Szélsőbal: Frász!
Elnök csengőt ráz,
Közös bank blamázs,
Névszerinti szavazás,
Hírlapíró meláz:
Óh kávéház,
Nagykaszinó, két ász...
Fráter nótáz,
Hölgyekkel mókáz
Karzaton szoknyavadász,
Buffében ananász,
Folyosón ég a gáz;
Hazafi úr panamázs.
Derütség: Csacsi úr adomáz.
Az ország csupa gyász –
Hétfőn d. e. 10 óraker ülést
tart a Ház.

VÁLASZTÁS

Képviselőnek
Föllép most sok alak,
Én is föllépnék
Egy riaszt vissza csak:
Attól félek, hogy
Megválasztanak.

PSZSZ...

Elmentem ma délelőtt
A Ház előtt.
Az utcán füttyörészni szoktam
De most a számot befogtam
S hogy zaj ezzel se legyen,
Lépdéglétem csendesén,
Lábujjhegyen,
Csendesén csak, hallga csak,
Pszsz...
Odabenn alszanak.

Móricz Zsigmond: A Duna-parti palota

A mai parlament egészen más, mint a háború előtti volt.

Huszonöt éve használja a Duna-parti palotát az országgyűlés, de soha nem volt olyan üres, mint most. Ez a legfontosabb karaktervonás a mai Házban, hogy a képviselők nem tartják kötelességüknek, hogy bemenjenek az ülésekre. Annyira, hogy már szinte izetlen dolog beszélni róla. Tegnap a büntetőtörvény, tehát egyik legérdekesebb törvény tárgyalásánál, pont tizenkét óraker tizennégyen voltak jelen. Kétszáznegyven képviselőből tizennégy.

A régi parlament rendi parlament volt, de hisz a mai is csak az. Különbség, hogy akkor a kerület törzsfőnökei jöttek össze: most azoknak inkább a helyettesei. A második garitúra.

Ha az öreg fiskális beküldi a helyettest a tárgyalásra, akkor szegény kliens rezignáltan néz a jövőbe. Ilyen rezignáltan néz a szegény mai Magyarország a parlamentre.

Én nem akarom bántani a t. Házat: oly boldogan jelenteném, hogy ne féljete, magyarok! Szegények vagyunk, megrontottak, megtéptettek, de azon az úton vagyunk, hogy itt mindenki összefog, itt mindenki dolgozik: képviselőitek éjjel-nappal verejtékeznek, hogy minél hamarabb rendbeszedjék azt, ami elromlott!... De hát mit mondjak? Mély tisztelettel soroljam fel annak a tizennégy képviselőnek a nevét, akik tegnap ott voltak? S ki-írjam a Ház nomenclaturájából annak a kétszázharmincegy képviselőnek a nevét, akik nem voltak?

Mire akkor ez az egész t. Ház? Tizennégy és huszonöt úrnak elég egy szoba. Főlöseges ekkora parlamentet fűtetni és világítani.

A régi parlament? Igen, az az ország első kaszinója volt, ahol megelégedett, kövér, korpulens, jókedélyű úriemberek zsúfolt tömege főzte a törvényt... A szónokot számosan hallgatták s még számosan üdvözölték...

A mai parlament? Talán ez is jó képe ennek az elárvult, szegény, szomorú kis országnak. A mai parlament üres, s akik bent vannak, azok is szerények, soványak, mindenki elsiklik, hogy ne legyen előtérben, lehetőleg be sem megy a Házba...

S tessék írni róla, hogy mi történik! Azt mondja egy újságíró: – Ha az ember itt valamit ír, az tiszta költészet!

Fanyar, kedvetlen, gyötört világ van itt. Két hét óta, mióta be-bejárok, annyi keserűséget, annyi félelmes és fájó esetet hallottam, hogy ha azt mind megírnám, megégetné a kezet a papíros és a szívet a betű.

AZ ESTVE

Ha egy szám után két meghatározás található, az első a vízszintesé. Beküldendők a kiemelt meghatározások.

MEGHATÁROZÁSOK:

1. Csokonai fenti című költeményéből idézünk; az első sor. 2. Osztrák zeneszerző volt (Gottfried von). 3. ... Napolit e poi mori; Nápolyt látni és meghalni. 4. Első püspökeink egyike, ő hozta el István királynak a koronát. 5. Kínai területmérték. 6. Ésszel felfog. 7. Néhai népdal- és nótaénekesnő (Gabriella). 8. Alkonyul. 9. Spielberg úrmanója. 10. ... Otok; horvát sziget. 11. Friss. 12. ... róla; hátrányos tulajdonság szembetűnően meglátszik rajta. 13. A Német KP egykori elnöke (Herbert). – **Az idézet második, befejező sora.** 14. Előkelő, népiesen. 15. ... Párt; A Munkáspárt iráni testvér szervezete. 16. Német úszónő (Kornelia). 17. Nobel-díjas indiai fizikus (Venkata, 1888–1970). 18. Száját szélesre nyitja. 19. Lehullva rögtön megfagyó eső jelzője. 20. Színész (Zoltán). 21. Felsőbb hatóságtól

alárendelt szervhez intézik. 22. Nagy mennyiségben elraktároz. 23. Zala megyei kisváros. 24. Párt! 25. Kelta nyelv. 26. Párosan nyom! 27. A rajongásig szeret. 28. Lengyel légitég. 29. Kovás puska. 30. Erősen szándékozik. – Palesztin szabadságharcos (Jasszer, 1929–2004). 31. In medias ...; a dolgok közepébe vágva. – A felületére hajít. 32. Mondatrész. – Előtag; nitrogén. 33. Ügyirat. 34. Kopasz. 35. Turáni tó. 36. Vándorló életmódot folytató személy. 37. Városka Csongrád megyében. 38. A hinduizmus és az iszlám elemeit egyesítő vallás híve. 39. Ellenértéket feltüntet. 40. Orosz tehergépkocsi-márka. 41. Nagytomond, föllent. 42. Gége. 43. Bőven árasztó. 44. Kelet-Afrikában honos palma kötözőanyagot szolgáltató levéltörstja. 45. Hozzá tartozó. 46. Ad ...; valaminek a dallamára. 47. Lett sakkozó volt (Mihail). 48. Izraeli légitársaság. 49. Bakonyi tévés hegy. – Nőstény dísznő. 50. Sub ...; titokban. 51. Táncművész, koreográfus (László). 52. Pinceszag. – Igen, oroszul. 53. Orvosegyetemünk, röv. 54. Savmaradék! – Felesben, egyenlő kockázattal, olasz kifejezéssel. 55. A dūr skála alaphang-

ja. 56. A régmúlt hangulatát idéző. 57. A juh és a szarvasmarha recés gyomra. – Első szólam. 58. Atlaszkötésű selyemszövet. 59. Libanoni kormányfő (Rasid, 1921–87). 60. ...-alkohol; öt szenatmos, telített alifás szesz. 61. Fideszes politikus (János). 62. Gyep-lő, tájszóval. 63. Forma. 64. Vuk apja. 65. A Nyeman folyó német neve. 66. Fátylat terít valamire. 67. Morzejel. 68. ... Sarif; egyiptomi színész. 69. A -re párja. 70. Bhagavad-...; a hindu újszövetség.

Horváth Imre

Az előző lapszámunkban megjelent rejtvény helyes megfejtése: *Hosszú pályyyvát tart a kezünk, gonosz sárkány megkötözünk.*

Nyertesek: Szalay Gyuláné (Tatabánya), Németh Attila (Érd), Kovács József (Székesfehérvár).

E heti feladványunk helyes megfejtését 2006. március 11-ig lehet beküldeni a szerkesztőség címére (1082 Budapest, Baross u. 61.).

1	T	2	3	4	Gy	5	6	7	8	Gy	9	10	11	12	Ó
13						14					15				
16					17		18			19		20			
21						22		23			24			25	
26				27					28				29		A
E			30					31				32		33	Ny
34	35				36		37				38				
39				40			41				42		43		
44							45				46		47		
48						49				50		51			D
N					52				53					54	
55	56			57				58		59				60	
61		62				63			64		65				
66					67		68			69		70			
A							D				V				

A kábítószer-fogyasztás Magyarországon

A témához illő helyen, a Drogprevenációs Alapítvány Hollán Ernő utcai székhelyén mutatta be a sajtó képviselőinek Mesterházy Attila az ICSSZEM politikai államtitkára és Felvinczi Katalin miniszteri biztos a „Jelentés a magyarországi kábítószerhelyzetről 2005” című kiadványt. Az államtitkár hangsúlyozta, hogy a megelőzést tartják a legfontosabb feladatnak, és nem tervezik a kábítószeres liberalizációját.

Az anyag részletesen foglalkozik a veszélynek legjobban kitett korosztály, a fiatalok helyzetével. Felmérések szerint a tiltott szer első kipróbálása mindkét nemnél általában 14-15 éves korban történik. A tizenhat éves fiúknak 18,4, a lányoknak pedig 13,8 százaléka „megismerkedett” már valamilyen tiltott szerrel. Az „Ifjúság 2004” kutatás keretében, a 15-29 éves korosztály négyezer fős, reprezentatív mintája szerint 24 százaléka már kipróbált kábítószerrel.

A szegénység és a kábítószer-fogyasztás közötti kapcsolat egyértelműen kimutatható. A fővárosban élő, 12-30 év közötti roma fiatalok drogfogyasztásával foglalkozó felmérés ötven százalékos arányt mutatott. Az úgynevezett „roma gettóban” élő fiatalok kö-

rében nagyobb mértékben találhatók kábítószer-használók, mint más negyedekben. Elsősorban a romák részére a Drogprevenációs Alapítvány fiók-rendelőt létesített a IX. kerületben.

A különböző egészségügyi intézményekben 14 100 személyt kezeltek 2004-ben, ami az előző évhez képest hatszázalékos csökkenést mutat. A betegek kétharmada férfi volt, és az egyes kábítószer-kategóriákban is magasabb volt a kezelésben részesülő férfiak aránya; a nyugtatókat, altatókat visszaélészerűen fogyasztók között pedig a nők vannak többségben. A személyes droghasználat szakaszai: a kipróbálás, a kísérletezés, az aktív szerhasználat és a „normalizálódás”.

Az ártalomcsökkentő módszerek közül a tűcserepro-

gramok tekinthetők a legfontosabbnak, de a drogfüggőknek csak mintegy 10-20 százaléka jelentkezik önként valamelyik tanácsadó központban. 2004-ben 75 újonnan felderített HIV-fertőzöttet jelentettek az előző évi 63 esettel szemben. Az új fertőzöttök egynegyede külföldi állampolgár volt. Drogfogyasztás miatt 2004-ben 262 személy halt meg, akik közül 34-en illegális kábítószer-használók voltak. Az illegális szerek használata miatt elhunytak átlag életkora harminc év volt.

Tavaly mintegy négyezren vettek részt „elterelésben”, ami büntetőeljárás alól mentesítő programot jelent, akik közül 1800 személy alkalmi fogyasztó, nem szerfüggő volt. Felmérések szerint a kezelőhelyek 69 százaléka vesz részt jelenleg az „elterelési” tevékenységben. Veres Ilona, a Drogprevenációs Alapítvány vezetője elmondta, hogy tizenkét éve indították el az első hazai tűcsereprogramot, és tavaly 69 300 fecskendő adtak ki. Mintegy hatszáz beteget, főleg heroinistákat látnak el, akik nagyon nehezen tudnak leállni a szerfogyasztásról. Az intézménynek jó kapcsolata van a hatóságokkal, és klienseiknek nem kell rendőri fellépéstől tartaniuk. Az alapítvány biztosítja az anonimitás megőrzését is.

A Szabadság munkatársának a kérdésre Felvinczi Katalin elmondta, hogy a szaktárca az idén 570 millió forintot fordít megelőző és a társadalomba való visszailleszkedést segítő programokra. A gondok megoldásában, az anyagi erőforrások és a szakmai háttér növelése mellett, nélkülözhetetlen a társadalom, a civil szervezetek hatékony segítsége is.

– Tudósítónktól

Ünnepeljünk együtt a Nemzetközi Nőnapot

március 8-án

15.00 órakor Budapest XIV. ker., Ilka u. 32. fszt. 7. szám alatti helyiségben.

A szórakoztató-kulturális műsorban neves művészek tisztelegnek Budapest lányai, asszonyai előtt. Szeretettel vár minden érdeklődőt a

Munkáspárt Zuglói elnöksége

Az **Ezredvég** Alapítvány kéri, támogassa az **SZJA** 1 százalékának felajánlásával a nehéz helyzetben lévő, baloldali irodalmi folyóiratát.

Adószám: 19656874-2-41

SZABAD RIPORT

Elektronikus riport-folyóirat. * Cenzúrázatlan helyszíni anyagok, az Igazi Való Világból. Kattints rá! www.szabad-riport.gportal.hu

SZABAD RIPORT

„Az a világ, amit látsz, csak egy cukormázás felszín. Van alatta egy másik világ. Az az igazi.” www.szabad-riport.gportal.hu. Kattints rá!

MEGRENDELŐ

Kérem küldjenek az alábbi címre
1 példány A Szabadság bemutatósámot!*

Megrendelem A Szabadság ..... példányát**

- havi előfizetéssel (460 Ft/hó)
- negyedévi előfizetéssel (1380 Ft/negyedév)
- féléves előfizetéssel (2760 Ft/félév)
- éves előfizetéssel (5520 Ft/év)

Név: .....

Cím: .....

* A bemutatósám megküldését a Progressio Kiadótól kérje (1082 Budapest, Baross u. 61.)!

** Az előfizetéses megrendelést a Hírlapkézbesítőnél, a Magyar Posta hírlap-ügyfélszolgálati irodáin, vidéken a postahivatalokban lehet leadni. Kettő vagy több példány azonos címre történő postázását a Progressio Kiadó is vállalja.

Emlékezzünk!

Az 1946. évi tavaszi baloldali tömegmozgalmak és hatásuk

Nagy Ferenc kormánya 1946. február 4-én lépett hivatalba. A miniszterelnök nemzetgyűlési programbeszédében a gazdasági problémák megoldását, elsősorban a pénzromlás felszámolását jelölte meg legfontosabb feladatának. A miniszterelnök bemutatkozása azonban nemigen hagyott kétséget az iránt, hogy számára a Függetlenségi Front programja a beteljesedést, nem pedig a kiindulópontot jelenti. A nemzetgyűlésben zajló vita létkörét és a pártok egymáshoz való viszonyának alakulását is érezhetően befolyásolta a „katolikus hívők” február 10-ei budapesti köztársaságellenes tüntetése, amelynek nyitányát Mindszenty hercegprímás „szentbeszéde” jelentette.

Egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy egyedül kormányzati úton nem lehet a kormányprogram végrehajtását biztosítani, még kevésbé a jobboldali jelenségeket visszaszorítani.

A kiosztott földek megvédését célzó paraszti megmozdulások és a rendkívül súlyos gazdasági helyzet, elsősorban a nehéz életkörülmények, valamint a jobboldali politikai törekvések miatt elégedetlen munkásság tiltakozásai szinte már követelték is a dolgozók tömegerejének igénybevételét a munkáspártok, illetve általában a baloldal részéről, a népi demokratikus vívmányok megőrzése érdekében.

A fellendülő tömegmozgalom első országos visszhangot keltő akciója 1946. február 12-én zajlott Budapesten.

A Szabolcs megyei újbirtokosok népes küldöttségei a kormánytól, illetve a koalíciós pártok vezetőitől a földosztásról szóló rendelet értelmében kiosztott, illetve a jogszabály előírásait radikálisan meghaladó, úgynevezett túlosztott földek megvé-

dését, s a telexkönyvezési munkálatok befejezését követelték. A túlosztott földek védelmére ekkor hangzott el először a „földet vissza nem adunk!” jelszó. Az előbbinél is nagyobb jelentőségű volt a fővárosi nagyüzemi munkásság február 13-ai tiltakozó munkabeszüntetése. Ezzel kívánták állást foglalni az újbirtokosok követeléseit és a közigazgatás további demokratizálása mellett.

A két munkáspárt vezetősége tulajdonképpen ekkor határozta el, hogy a városi és a falusi tiltakozó tömegmozgalmaknak az élére áll. Február 16-án a budapesti Sportcsarnokban rendezett gyűlésen ismertette mindkét párt vezetősége a leg-sürgősebb gazdasági feladatok megoldását és a jobboldali kísérletek visszaverésére vonatkozó javaslatát.

A baloldali pártok politikai tömegharca hatvan évvel ezelőtt, 1946. március 5-én újabb állomásához érkezett el. A Magyar Kommunista Párt, a Szocialista Demokrata Párt, a Nemzeti Paraszti Párt és a Szakszerveze-

ti Tanács részvételével megalakult a Baloldali Blokk, amely követeléseit másnap nyilatkozatban tárta a közvélemény elé.

A dokumentum mindenekelőtt leszögezte, hogy a baloldali együttes erővel veszi fel a harcot a népi demokrácia vívmányait veszélyeztető és a Kiszgazda Párt jobbszárnyán elhelyezkedő jobboldallal szemben. Kifejezte továbbá azt az elhatározását is, hogy a munkásság és a parasztság kész megvédeni a földosztás eredményeit. A nyilatkozat végül másnapra tömegtüntetésre szólította fel Budapest népét.

A március 7-ei nagygyűlésre több mint háromszázezer fővárosi dolgozó vonult fel a „ki a nép ellenségeivel a koalícióból!” jelszóval, és a Baloldali Blokk nevében előterjesztett határozati javaslat elfogadásával az előző napi nyilatkozat követeléseinek azonnali végrehajtása mellett foglalt állást.

A Kiszgazda Párt március 7-ike után már hajlott a baloldali pártokkal való egyezkedésre. A Baloldali Blokk követelésére húsz nemzetgyűlési képviselőt kizárta a pártból. Ez a kiszgazdapárti jobbszárny gyengülését jelentette.

A Baloldali Blokk nyilatkozatában megfogalmazott célkitűzéseket – kivéve a Kiszgazda Párt jobb szárnyának a Függetlenségi Frontból való kizorítását – május közepére alapjában véve sikerült érvényesíteni.

Barek István

NEMZETKÖZI NŐNAP
2006.

MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT

NŐNAPI
KÖSZÖNTŐ

A Progressio Kiadónál nőnap-i köszöntőlap kapható 8 Ft/db áron.

Megrendelés és igénylés Szigeti Endréné Marikánál személyesen (Budapest VIII. kerület, Baross u. 61., III. emeleti 310-es számú szobában), illetve a 334-1509-es telefonszám 23-as mellékén.

Lapunkat rendszeresen szemelezi Magyarország legnagyobb médiahatalja az **»OBSERVER«** BUDAPESTI MÉDIAGYŰLŐ KFT. 1084 Budapest, Auróra u. 11. Tel.: 303-4738, Fax: 303-4744 E-mail: marketing@observer.hu <http://www.observer.hu>

Kitüntetések, papír- és fémpénzek, képeslapok, porcelánok adásvétele.

VERES ÉREMBOLT, VII. ker. Izabella utca 37.

Tel.: 322-4799

H-P: 9-17 óráig.

Hirdessen A Szabadság hetilapban!

Részletes információ: Huszár Zsófia
Telefon: 313-5420

VESZTESÉGEINK

Kovács P. Gusztáv, aki 1945 óta volt a párt tagja, 92 éves korában elhunyt. *Kazári alapszervezet*

Dr. Varga József, aki 1952 óta volt a párt tagja, 76 éves korában elhunyt. *Budapest, II. kerületi alapszervezet*

EMLÉKÜKET
KEGYELETTEL
MEGŐRIZZÜK

A Szabadság

A Munkáspárt központi politikai hetilapja
Felelős szerkesztő: Szabados Judit
Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.
Telefon: 313-5420 (közvetlen); 334-1509/22 m. Telefax: 313-5423
Lapterjesztés: Szigeti Endréné, tel.: 334-1509/23 m.
A Szabadság e-mail címe: mp400@axelero.hu;
internet cím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató
ISSN 0865-5146

Hírlapárúsítás formájában terjeszti a Lapker Rt. Budapest és vidéken.
Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletága, 1008 Budapest, VIII. ker., Orczy tér 1.
Előfizethető valamennyi postán, a kézbesítőknél, e-mailen: hirlapelofizetes@posta.hu, faxon: (06-1) 303-3440.
További információ: 06 (80) 444-444.
Előfizetési díj: egy évre 5520 Ft, fél évre 2760 Ft, negyedévre 1380 Ft, egy hónapra 460 Ft.
Szedés, törlesztés: Progressio Kft.
Nyomtatás: Oláh Nyomda, 1211 Budapest, Központi út 69-71.
Felelős vezető: Oláh Miklós vezérigazgató.

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>